

உ
கடவுள் துணை.

தமிழ் வரலாறு.

முற்பாகம்.

தஞ்சாவூர்
K. S. ஸ்ரீநிவாஸ பிள்ளை
எழுதியது.

★
ஏறாம் பதிப்பு
★

தஞ்சை, சீனிவாசம் பிள்ளை ரோடு
K. S. கலியாணசுந்தரம் பிள்ளை & சன்
அவர்களால்

தஞ்சை :
வெற்றிவேல் பவர் பிரிஸில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1956.

T13227

R005A03

[ரு. 1—8—0.

முன் னு ரை .

தமிழ் வரலாறு என்னும் இப்புத்தகத்தின் பிற்பாகம் தனியே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதிலடங்கியவை இன்னவென்பதையும், இதனையெழுதிவரும் எனது நோக்கம் இன்னதென்பதனையும் பின் வருமவற்றால் அறியலாம்.

தமிழ்ப்புலவர்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல் முதலியனவும்:—

தொன்று தொட்டு நாளிது வரையிலுள்ள காலத்தை நான்கு பகுதி களாக்கி, ஆதிமுதல் சங்கத்திறுதிக்காலம் வரையிலுள்ள அளவை முதலாங்காலப் பகுதியாகவும், சங்கத்திறுதிக்காலம் முதல் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஈறு வரையிலுள்ள கால அளவை இரண்டாங்காலப் பகுதியாகவும், கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஈறு வரையிலுள்ள கால அளவை மூன்றாங்காலப் பகுதியாகவும், கி. பி. பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதல் நாளிது வரையிலுள்ள காலத்தை நான்காங்காலப் பகுதியாகவும் அமைத்திருக்கிறேன்.

நாம் இப்பொழுது அளவிட்டு அறிவதற்கு அரிதாயுள்ள பல்லாழிக் காலங்களாய்த் தமிழ்மொழி மேன்மையான நிலையிலிருந்து வந்திருக்கிறது. அகத்திய முனிவர் தமிழ்நாடு வருவதற்கு முன்னரே அது தழைத்தோங்கி வளர்ந்திருந்தது என்றாலும், அவருக்கு முன் இந்நாட்டிலிருந்த புலவர்கள் இன்னார் என்றாவது அவர்கள் இயற்றிய நூல் முதலியவை இன்ன என்றாவது அறியக்கூடவில்லை. அம்முனிவர் காலந் தொடங்கி நாளிதுவரை தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த புலவர்கள் எண்ணிறந்தவர். அவர்கள் எல்லோருடைய சரித்திரத்தையும் எழுதிமுடிப்பது என்போலியர்க்கு இயலாத தொன்றும். தமிழுக்குப் பேரணிகலமாயுள்ள சான்றோர் ஒருவர் தமிழ் நாவலர்கள் சரித்திரத்தைப் பல ஆண்டுகளாய்த் தமக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் எழுதிவருவதை அறிய மிகுந்த ஆனந்தமுடையவையிருக்கிறேன். ஈண்டு நான் எழுத முயல்வது முக்கியமான புலவர்களிற் சிலரைப்பற்றி மட்டுமே. அதிலும், அவர்கள் இருந்தகாலத்தை நிர்ணயிக்க முயல்வதே எனது முக்கிய நோக்கம்.

தமிழறிஞர் பலர் பலவகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து தங்கள் ஆராய்ச்சியின் பயனாக உள்ளவற்றைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் சிறிய புத்தகங்களிலும், பெரிய புத்தகங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவைகள் சிதறிக் கிடக்கின்றமையால் நான் அறிந்த அளவையில் அவற்றைத் திரட்டி எனது ஆராய்ச்சியின் பயனாக உள்ளவற்றையும் அவற்றுடன் கூட்டி இச்சிறு புத்தகத்தை எழுதுகின்றேன். ஆராய்ச்சி இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில் ஒன்றையும் முடிவுரையாகக் கொள்வதற்கில்லை. சில நண்பர்களின் தூண்டுதலால் இதை எழுதத் தொடங்கினேன். குறைந்த கல்வியறிவுடைய நான், அறிஞர்கள் எழுதியிருப்பவற்றை நன்குரைராமையால், எழுதுவதில் பல தவறுதல்கள் காணப்படலாம். குற்றங்கள் உள்ளனவற்றை எனக்குக் கற்பிப்பது கிரமமாகும். இதை வாசிக்கும் அறிஞர்கள் எனது தவறுதல்களைச் சுட்டிக் காட்டி, கூட்டியும், குறைத்தும் மாற்றியும் செய்யவேண்டுவன இவை என்பதை எனக்குத் தெரிவிப்பார்களானால் அவர்கள் சொல்பவற்றை வந்தனத்துடன் சிரமேற்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். யாதேனும் ஒரு பத்திரிகைக்குத் தங்கள் அடிப்பிராயத்தை எழுதி அதனுடன் நிறுத்தி விடுவார்களானால் நான் அவர்கள் எழுதியதை அறிந்து திருத்திக்கொள்வதற்கு இடமில்லாமற் போய்விடலாம். எங்ஙனமேனும் தமிழின் உண்மைச் சரித்திரம் வெளிவரவேண்டிய தொன்றே எனது நோக்கம்.

இப்பதிப்பை வெளிப்படுத்துவதில் முழு முயற்சியும் எடுத்துக் கொண்டதற்காகத் தஞ்சை கல்யாணஸுந்தரம் ஹைஸ்கூல் ஸமஸ்கிருத பண்டிதரும் தமிழ்ப் பாஷையில் மிகத் தேர்ச்சியுள்ளவருமான ப்ரஹ்மஸ்ரீ S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியவர்களுக்கு மிகவும் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர், }
15-10-27, }

இங்ஙனம்,
K. S. ஸ்ரீநிவாஸன்.

தமிழ் வரலாறு.

முற்பாகம்.

“ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.”

தமிழ்நாட்டெல்லை :—தமிழ் நாடென்பது தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடு அதற்கு முற்காலத்து எல்லையாவன வடக்கும் தெற்கும் வேங்கடமலையும் குமறியாறும், மேற்கும் கிழக்கும் கடலும் ஆம். பண்டைத் தமிழ்நூல் ஆசிரியர்களுள் “வட வேங்கடந் தென்குமரி, ஆய்டைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து” எனப் பனம்பாரனாரும்; “வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவ மென், றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே” எனச் சிகண்டி யாரும்; “வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும், வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவமென், றந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த நூலது முறையே வாலிதின் விரிப்பின்” எனக் காக்கை பாடினியாரும் கூறியவும் இஃதே, குடக்குங் குணக் கும் பெளவம் என்றதனாலும், தெற்கட்குமரி என்றதனாலும் தெற்கெல்லை பெளவம் அன்றென்பதுதானே போதரும். குமரி ஓர் யாற்றின் குழி என்பது தமிழறிஞர் பலரும் அறிந்ததே.

தமிழ்நாட்டின் உட்பிரிவுகள் :—தமிழ்நாடு அக்காலத்துப் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததென்பது “செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நில் து து ம்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானே விளங்கும். இதை உரையாசிரியர்கள் ‘செந்

தமிழ் நாடு ஒன்று; அதைச் சார்ந்த கொடுத்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டு' எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதாகப் பொருள்கொண்டு "தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி, பன்றி அருவாவதன் வடக்கு—நன்றாய், சீதமலாடு புனனுடு செந்தமிழ்சேர், ஏதமில் பன்றிருநாட் டென்" என நாட்டின் பெயர்களைக் கூறினர். செந்தமிழ் நாடென்பதை ஒருசாரார் பாண்டி நாடென்றும் ஒரு சாரார் சோழ நாடென்றும் சொல்வர். பாண்டி நாடென்பார் கூற்று "செந்தமிழ் நாடே, சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ், செளந்தர பாண்டியனெனுந்தமிழ் நாடனுஞ், சங்கப் புலவருந் தழைத்திரிதிருக்கு, மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப" என்பது. சோழ நாடென்பார் கூற்று "செந்தமிழ் நாடே, மன்றவாணன் மலர் திரு வருளாற், நென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த, அடியவர்கூட்டமு மாதிச் சங்கமும், படியின் மாப்பெருமை பாவுறு சோழனுஞ், சைவமாதவருந் தழைத்திரிதிருக்கு மையறு சோழ வளநாடென்ப" என்பது. சேனாவரையரும் ஸச்சினார்க்கிரியரும் "செந்தமிழ் நிலமாவன, வைகையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பர். கொடுத்தமிழ் நாடு என்பதத் தமிழ்நாட்டின் பகுதிகளை அடுத்த பக்கம் படத்திற் பார்க்க

தமிழ்நாடு குன்றியது:—பிற்காலத்தில் குமரியாற்றுக்குத் தெற்கிருந்த நாட்டைத்தையும் கடல் கொண்டது. அந்நாட்டைத் தமிழ்நாடென்று சிலரும், அன்றென்று சிலரும் கூறுவர். அந்நாட்டிருந்த இடம் இப்பொழுது கடலாயிருத்தலின் அவ்விரு வகையார் கூற்றும் எவ்வாறாயினும் ஆகுக என்று வீடலாயின. மேலைக் கடற்கரையைச் சார்ந்த வேண், குட்டம், குடம், பூழி என்னும் நாடுகளும்; கற்கா, சீதம் என்னும் நாடுகளும் தமிழ் வழக்கு ஒழித்தன. இவற்றுள், தெற்குள்ளவற்றைச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த்தோன்றிய மலையாளம் என்னும் புதுமொழி கவர்ந்துகொண்டது. அம்மொழிக்கு எழுத்துக் கற்பித்தவர் எழுத்தச்சன் என்பார். அவர் வம்சத்தினர் இன்றும் அப்பெயராலழைக்கப்படுகின்றனர். மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், புறப்பொருள் வெண்

பாமாலை, ஆதியுலா முதலிய நூல்கள் பிறந்த நாட்டில் தமிழ் வழக்கு இங்ஙனம் நின்றது. வடக்கண் உள்ள நாடுகளைக் கன்னட மொழி கவர்ந்து கொண்டது. தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையைச் சார்ந்த பிரதேசத்தில் வடுகு மொழி பரவியது. அப்பிரதேசத்திலுள்ள வேங்கடம், காளத்தி முதலிய இடங்களில் அரசாங்க நடவடிக்கை உள்ளிட்டு வடுகில் நடைபெறுகின்றன. குணகடற்கரையில் இருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய பல இடங்களைக் கடல் விழுங்கியது. இவ்வாறு எல்லாத் திசைகளிலும் தமிழ் நாட்டைப் பிறமொழிகளும் கடலும் கவர்ந்தன. இவற்றால் பிறமொழிகள் அகன்று பரவவும், தமிழ்நாடு அளவிற் குன்றவும் நேர்ந்தன.

தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவரா?—சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரரிற் சிலர், 'தமிழர்' இமயமலைக்கு வடபக்கத்திலுள்ள நாட்டிலிருந்து வங்கநாடு வந்து தங்கி, அங்கிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்று கூறுவர். சிலர்² 'இந்தியாவின் வட மேற்கு மூலையிலிருந்து வந்து, பாஞ்சால நாட்டிலே தங்கி இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்பர்.³ சிலர் 'குமரிக்குத் தெற்கே பல்லாழிகாலங்களுக்குமுன் லெமூரியா கண்டம் என்பதோர் அதிகவிசாலமுள்ள நிலப்பரப்பிருந்தது; அதிலிருந்து வந்தனர்' என்பர். இவ்வாறு குடியேறிய தமிழர் 'தாம் வருவதற்கு முன்னமே இந்நாட்டில் இருந்த மக்கள் சிலரைக் காடு மலைகளுக்குத் துரத்தினர்; சிலரை அடிமைகளாக்கினர்' என்பது அவர் கொள்கை. அக்கூற்றை நம்பினோர் இந்நாட்டில் உளர் என்பதற்கு ஆதித்திராவிட சங்கங்கள் மூலதோறும் கிளம்புவதே சான்றும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் கதைகளுக்கு அவர்கள் காட்டும் ஆதாரங்கள், அவர்களது மனோ வியாபாரத்தாற் கற்பிக்கப்பட்டவை என்பது நுண்ணிய ஆராய்ச்சி உடையார்க்குத் தெள்ளிதின் விளங்கும். சில ஐரோப்பியர் தங்கள் நாட்டு அனுபவத்தைக்கொண்டு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இக்காலத்து இருக்கும் மக்கள் வேறு நாட்டிலிருந்து குடியேறினவர்கள் என்பது உண்டு. அவர் கொள்கையைப் பின்பற்றியோர் கூற்றேயாம் இஃதென்பதற்கு ஐயமென்னை? அவர் கூற்றுண்மையாயின் 'தமிழர்

இந்நாடு வருவதற்குமுன் இந்நாட்டிலிருந்த மக்கள் எந்நாட்டிலிருந்தும் இந்நாடு போந்தனர்? அவர் வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டிலிருந்தோர் எந்நாட்டினின்றும் இந்நாடு வந்தனர்?' என்பன போன்ற சங்கைகள் உண்டாகி அநவஸ்தாதோஷம் வரும். மேலும், தமிழர் வருவதற்குமுன் இந்நாட்டில் இருந்தோர்க்கு மதம், பாஷை, ஒழுகலாறு முதலியன தனியே இருந்திருக்கவேண்டுமே; அவற்றின் அடையாளம் எங்கே யாவது காணப்படுகின்றனவா? இக்காலத்து வழங்கும் மொழி முதலியன அவர்களுடையனவென்றால், தமிழர் மதம், பாஷை முதலிய எவ்வாறாயின? தமிழ் நாடுடெங்கணும் பல் ஓழி காலங்களாய்த் தமிழ்மொழி ஒன்றுதானே வழங்கிவந்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது? மலை, நாடு யாறு, ஊர் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ப்பெயர் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பின்வந்த ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாறுதல்களைத் தவிர பெயர், கொள்கை, பழக்கம், ஒழுக்கம் முதலியன ஒன்றாகவே உள்ளன. மக்களுள் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டுப் பல பிரிவுகள் காணப்படுகின்றனவே எனில், எந்நாட்டில் அவை இல்லை என்ற வினா விடையாக எழுகின்றது. ஒரு நாட்டில் ஒரு ஜாதியாரே இருப்பினும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு வேற்றுமை காணப்படுவது இயல்பே. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய வேற்றுமை இல்லையா? அந்நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் சுரங்கவேலை, தோட்டிவேலை முதலிய செய்பவரோடு கொள்ளலும் கொடுத்தலும் செய்கிறார்களா? அல்லது அவர்களோடு சமமாகவேனும் உணவருந்துகிறார்களா? ஒரு நாட்டில் ஒருவகை வேறுபாடிருந்தால் மற்றொரு நாட்டில் மற்றொருவகை வேறுபாடிருக்கிறது. எவ்வித வேறுபாடுகளும் இல்லாத நாடு இனி உலகத்தில் உண்டாகவேண்டும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உயர்ந்தவும் தாழ்ந்தவுமான பல காரியங்களும் நடந்தேறினவற்றி நாட்டின் பொதுக்காரியங்கள் நடைபெறுவே. முதலில் ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதும், நாளடைவில் அது செய்வோரது பரம்பரை வழக்கில் வருவதும், சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர் அறிந்தனவே, தமிழ் நாட்டில் உள்ளனவும் இவ்வாறு வந்தனவே. இதனால் இவ்வாறே வேறு பாடுகள்

இருத்தல்வேண்டும் என்று சொல்வதாக நினைத்தல் கூடாது. இப்பொழுதுள்ள வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதை விளக்குவதற்காகவே இது கூறப்பட்டது. குமரி முதல் இமயம் வரையிலுள்ள நாட்டில் ஓரிடத்திலுள்ளதற்கும் மற்றோரிடத்திலுள்ளதற்கும் பேதம் அதிகம். ஓரிடத்தில் ஒருகாலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் மற்றொரு காலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் பேதம் அதிகம் நிற்க, சிலர் 'மக்களை அடிமையாகக்கொண்டு பண்டங்களைப்போல் விற்பது மேற்சொன்னதில் அடங்காது' என வாதித்து நான் சொன்னதை மறுப்பர். எனினும், அரிச்சந்திரன் பெண்புள்ளிகளை விற்பதற்கு அவர் என்ன சொல்வார்? அவர்கள் வேறு ஜாதியினராயிருந்து அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களா? அஃது இந்நாட்டு வழக்கத்தைக் காட்டும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங் காட்டும்வரை தமிழர் இந்நாட்டினரே என்றும், தமிழர்களுக்குள் இப்பொழுது வேற்றுமை காணப்பட்டாலும் ஆதியில் அவர் ஒரு கூட்டத்தவரே என்றுங் கொள்வோம்.

தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ்மொழியே:— தமிழ் என்னும் மொழியைச் சிலர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு என்பர். சிலர் அதை மறுத்துத் தமிழ் என்னும் பெயர் அமைந்த வகையைப் பலவாகக் காட்டுவர். முகரத்தை உச்சரித்தறியாத ஆரியர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்றதில் நின்றுத் தமிழ் என்னும் பெயர் பிறந்தது என்பது சிறிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. ஸ்ரீமான் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அது "தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத் தென்சொல்லாகிய பெயரே யாமெனக் கொள்க. இதை யொழித்துத் திராவிடமென்னும் வடமொழியே தமிழ் என்றாயதெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றிக் கூறுவாறுமுளர். அவர் மதம் சாலவும் நன்றாயிருந்தது !! தமிழில் தமிழ் என்னும் பதம் வராமுன்னர்ச் சமஸ்கிருதத்தில் திராவிடம் என்னும் மொழி உளதாகில் அப்பெயர் எப்

பொருளை உணர்த்திற்றோ? உலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் பெயரா பொருளா முந்தியது? பொருளெனில் அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தா, அஃதில்லாத பிறிது தேயத்திலா, அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராது தமிழ் வழங்கிய இடத்தில் தமிழுக்கோர் பெயரிருந்ததில்லையென்றுஞ் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து அதற்கு பெயர் வந்ததென்றும் சொல்வது யார்க்கும் நகை வீளைக்குமே. இஃதொன்றோ! யாதொரு தமிழ் மொழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சமஸ்கிருதமொழிக் கொப்ப நிகழுமாயின் அது சமஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்ததென சாதிக்கின்றனர். மேலைத் தேசவாசிகளின் இங்கிலிஷ் முதலிய அந்ரிய பாஷைகளில் இன்றியமையா வீட்டுச் சொற்களாகித் தந்தை தாயாரைக் குறிக்கும் பாதர் மதர் என்பனவாதியும் வடமொழி அடியாய்ப் பிறந்தவென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக் காணுமுன் அத்தேசத்தாரெல்லாம் தாய் தந்தையரை அழைத்தற்கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தனரென்றன்றோ முடியும்? ஆண்டுள்ள பாதர் மதர் ஒப்ப ஈண்டும் பிதா மாதா ஆயிற்றெனில் யாது குற்றம்? தருக்கத்திற்காக தாலீய நியாயத்தினுண்மை அறியாமலும், ஆரிய மொழிக்கும் அதன் அயல்நாட்டு மொழிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சார்புகளின் காரணத்தை ஆராயாமலும் இவ்வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்யலாம்? இவர் வாய்க்கு விலங்கிட யாரான் முடியும்!” என்பது.

தமிழினது தொண்மையும் மேன்மையும்:-பல்லாழி காலங்களுக்குமுன் வடதிசை நின்றும் முதற்கண் தமிழ்நாடு போந்த ஆரியர்தலைவருள் முதன்மைவாய்ந்தவர் அகத்தியமாமுலிவர். முன்னில்லாத தமிழ் மொழியை பிறப்பித்தவர் அகத்தியமா முலிவர் எனக்கூறுவார் சிலருளர். “தமிழெனுமளப்பருஞ் சலதிந்தவன்” எனக் கம்பரும், “அகத்தியன் பயந்த செஞ் சொலாரணங்கு” என வில்லிபுத்தூரார் மகன் வரந்தருவாரும் சொல்லியிருப்பன இவர் கூற்றை ஆதரிப்பனபோலத் தோன்றும். அகத்தியனார் தென்னாடு வருவதற்கு முன்னரே தமிழ் மொழி தழைத்துப் பரவியிருந்ததென்பதையும், அவர் அம்மொழியைச் சிவபெருமானிடத்தும், குமரக்கடவு

ளிடத்தும் கற்றனரென்பதையும் அடியிற்கண்ட செய்யுட்
களும் பிறவும் காட்டும். அவை,

“நின்றவனை வந்த நெடியோ னடிபணிந்தான்
அன்றவனு மன்பொடு தழீஇ யழுதகண்ணன்
நன்றுரைசெய் யென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றமி ழியம்மியிசை கொண்டான்.”

(கம்பராமாயணம்—அகத்தியப்படலம்.)

“ஆதரஞ்சேர் குறுமுனியு மெனையொன் றுக்கி
அருள்செய்தா யருள்செய்த படியே செய்வல்
ஓதருந்தென் பூமிதமிழ்ப் பூமியென்பர்
ஒண்டமிழிற் குரியவெலா மடிமைக் கிங்கே
போதமுற வறிவித்தல் வேண்டுமென்று
போற்றுங்கா லெழுத்துச்சொற் பொருண்முன் னான
நீதியுடைச் சூத்திரங்க ளறியும் வண்ணம்
நெறியின்க ணறிவித்தாய் நேசங் கூர்ந்தே.”

(பழைய திருவிளையாடல்—குருமுனிக்கு தமிழுரைத்தது)

“பண்டொரு போதுவெள்ளிப் பணிவரை யிடத்தன் பரங்கர்ப்
புண்டவழ் குலசக் கோமான் பூமகன்மாயப் புத்தேள்
அண்டருஞ் சனகனாதி யருந்தவர் பிறரு மீண்டிக்
கொண்டன ரிருந்தா ரிந்தக் குவலயம் பொருது மாதோ.”

“தாழ்ந்தது வடகேழெல்லையுயர்ந்தது தென்மேற் கெல்லை
சூழ்ந்தது கண்டு வாணோர் தொழுதுணைப் பரவியைய
ஊழ்ந்திடு மரவம் பூண்டோ யொருவனின் னொப்பா னங்கே
வாழ்ந்திட விடுத்தா லிந்த வையநேர் நிற்குமென்றார்.”

“பைத்தலைப் புரட்டு முந்நீர்ப் பௌவமுண்டவனே யெம்மை
யொத்தவ னனையான் வாழ்க்கைக் குரியளா கியவு லோபா
முத்திரையிவான் பெற்ற முகிழ்முலைக் கொடியொப் பாளென்
றத்திரு முனியை நோக்கி யாயுடை விடுத்தாயன்றே.”

“விடைகொடு போவா நென்றை வேண்டினு னேகுந் தேயந்
தொடைபெரு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப் வந்த நாட்டின்
இடையின் மனித்த ரெல்லா மின்றமி முாய்ந்து கேள்வி
உடையவரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்.”

“சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமி ழியனா றன்னை
அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் றேற
வைத்தனை முதனா றன்னை”

(பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் — கீரனாக்கிலக்கண முபதேசித்த
படலம்)

“எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிட மென்றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருள்வாய்.”

(காஞ்சிபுராணம்—தழுவக்குழைந்த படலம்.)

(இதன் பொருள்:— ‘எவ்வகைப்பட்ட வினைகளையும்
ஒட்டுதலாலே திராவிடமென்னும் நாமம் பெற்றுப் பழைய
தாகி நடக்கின்ற தமிழைப் பின்னர்ப் புதுக்கிப் புதியதாக
யானாலகத்திற்கு உபகரிக்கத் தேவரீர் அருளியது எல்லா
வருணத்தார்க்கும் இலேசாகவும், தேவர்களாயாவருக்கும்
சுவையைத் தரும் அமிழ்தினும் இலியதாகவும் செய்தருள
வேண்டும்’ என்பது.) என்பன.

பின்வரும் செய்யுட்களும் அகத்தியமுனிவர், திரிபுர
மெரித்த விரிசடைக் கடவுளிடத்துத் தமிழ் கற்றதைக் காட்
டும். அவை,

“ஆதியிற்றமிழ்நா லகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொருபாகனை வழுத்துதும்

போதமெய்ஞ்ஞான நலம்பெற்ற பொருட்டே.” -சேனாவரையர்.

“தழற்புரை நிறக்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்.”

—கம்பர்

“விடையுடைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக் குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொல்
மடமகட்கரங் கென்பது வழுதிநாடன்றோ;”

(பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்—நாட்டுப்படலம்)

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுந்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென் மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பி னிதன் பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்;”

(காஞ்சிப்புராணம்—தழுவக்குழைந்த படலம்)

என்பன.

பின்வருவன அகத்திய முனிவர் முருகக்கடவுளிடத்துத்
தமிழ் கற்றதைக்காட்டும் அவை,

“அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்
தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பு.”

சிவஞான முனிவர்—தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி

“அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநா றெரிந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருளை.”

(சிவஞானசித்தியார்—பரபக்கம்)

என்பன. பழநித்தலப்புராணத்தும் இது கூறப்பட்டுள்ளது.
வேறு பல ஆதாரங்களுமுள.

முனிவர் தென்னாடுபோந்து அகத்தியம் இயற்றுவதற்கு
முன்னரே வழக்கு, செய்யுள் என்னும் இருவகையிலும்
தமிழ் பெருகி இருந்ததென்பதை அகத்திய சூத்திரங்களே
விளக்கும். அகன்று விரிந்த இலக்கியமில்லாவிட்டால் முனி
வர் பன்வீராயிரம் சூத்திரங்களடங்கிய பேரகத்தியம் என்

னும் இலக்கண நூலை இயற்ற எவ்வாறு இயலும்? பின் வருவன அகத்திய சூத்திரங்கள்.

“இலக்கண மென்ப திலக்கிய முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப்படுமே.”

“இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் ருகி லெண்ணையு மின்றே
எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்.”

அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமும் அடங்கியது. பன்லீ ராயிரம் சூத்திரங்களடங்கியதென்றால் அதன் பெருமையை என்னென்று கூறுவது? அத்துணைப் பெரிய இலக்கண நூல் உலகந்தோன்றியது தொடங்கி இதுகாறும் யாதொரு பாஷையிலும் இருந்ததாக அறியக்கூடவில்லை. அந்த இலக்கண நூல் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் எவ்வளவு வளர்ச்சியை அடைந்திருக்கவேண்டும்? அந்நிலைமையை அடையத் தமிழ் அதற்குமுன் எவ்வளவு காலமாக நடைபெற்றிருக்கவேண்டும்? என்பன இங்கு ஆராயற்பாலன. முனிவர் தமிழ்ச் சங்கத்தை அமைத்த காலத்துச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அதன் அங்கத்தினர்களாயிருந்து அதற்குப் பெருமையையும் புகழையும் ஈட்டினரென்றால் அதுவும் தமிழின் பழைய பெருமைக்குத் தக்கதொரு சான்றாகும்.

அகத்திய முனிவர் தென்னாடு வந்த காலம் எது என்பதை ஆராய்வோம். வால்மீகி முனிவரியற்றிய ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமன் அரணிய வாசம் செய்யப் புகுமுன்னரே, அதாவது இராம இராவண யுத்தத்திற்கு முன்னரே, அகத்திய முனிவர் தென்னாட்டில் இருந்தனர் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. வால்மீகி ராமாயணத்தை ‘ஆதிகாவியம்’ என யாவரும் கூறுவர். அதாவது ராமாயணம் செய்யப்படுவதற்கு முன் சமஸ்கிருத பாஷையில் சுலோகங்களே இருந்ததில்லை யென்பதாம். சுலோகமே இல்லாதிருந்த தென்பதினால் காவியம் இல்லை யென்பது வெளிப்படை. அந்த ஆதி

காவியத்திலே தமிழிலக்கண மியற்றிய அகத்தியர் பொது கையிலிருப்பதும் தமிழின் தொன்மைக்குச் சான்றாகும். கிஷ்கிந்தா காண்டம் நாற்பத்தோராவது சர்க்கத்தில் சுக்கிரீவன் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிவருமாறு வானர வீரர்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்குமிடத்திற் பயின்று வருவன அச்சலோகங்கள். அவை,

யதவெவ்யாஸ்ய வுஸ்யாஸ்ய வொவாநு வாய்யாநு
ஸகொவாநு || கஉ || சுயொஸுவஸு மஹவு வவபுதொ
யாதுஸேவிதஃ | விவிசுஸிவாஸு ஸ்ரீநாநு விசுஸுவித
காநநம் | ஸவநநவநொஹொஸொ ராமிபுதவெவ்யா ஶீமாமிரிஃ ||
|| கச || ததஸூரீவமாஃ ஶிவ்யாஃ பூஸஸஸவிதம் ஸிவாபு |
தசு ஶுக்ஷய காஸெஸீம் விஹிதாஸுரொ மஹெணஃ || கரு ||
தஸூஸீநம் நஸூரொ மூ ஶிவஸு ஶீமாஸிஸு | ஶுக்ஷயா
ஶிவஸுஸகாஸுமஸுபூஸிஸுதஸு || கக || ததஸெநாஸு
நுஜூதாஃ பூஸெஸு ந ஶீமாஸுநா | தாஸு வணிபு மூ ஶு
ஜுஸூஃ தரிஸூய ஶீமாநஸு || கௌ ||

இவற்றுள் தமிழரசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்
களையும் தமிழிலக்கணம் வகுத்த அகத்திய மாமுனிவர்
பொதுகையிலிருப்பதையும் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது
அதற்கு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்னர் முனிவர் மலயத்
துக்கு வந்தனர் என்பது அறியக்கூடவில்லை.

இனி, தமிழாசிரியர் பலர் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள்
இருந்தன என்பர். முதற்சங்கம் 4440 யாண்டும், இடைச்சங்
கம் 3700 யாண்டும் கடைச்சங்கம் 1850 யாண்டும் நடைபெற்
றன என்பது அவர் கொள்கை. சங்கம் இறுதிபெற்றதைச்
சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் இற்றைக்கு சுமார் 1700 யாண்டு
களுக்கு முன் என்பர். சங்கங்களுக்கிடையிட்ட யாண்டு
இத்துணை என்பது அறியக்கூடவில்லை. இவர் கொள்கைப்

படி தமிழ்ச்சங்கம் தொடங்கியது இற்றைக்கு 12000 யாண்டு களுக்கு முன்னர் என்பது தவறாகாது.

கி.மு. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னரே அரேபியரும் மேல்நாட்டிலுள்ள பிறஜாதியாரும் தமிழ் நாட்டா ரோடு வாணிகம் புரிந்து வந்தனரென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சி யாற் போந்த உண்மை. அந்நாடுகளில் அரிசி, மயிற்றேருகை முதலிய பல பண்டங்களுக்கு இன்னும் தமிழ்ப் பெயரே வழங்கி வருகின்றன. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னி ருந்த எகிப்தியர் இறந்தவர் உடலைக் கெடாது பாடம் செய்து வைப்பது வழக்கம். அவ்வுடல்களின்மீது அக்காலத்து அணிந்த உயர்ந்த ஆடைகள் இந்நாட்டில் நெய்யப்பட்டன. பிறநாட்டார் இந்நாட்டிற்கு வந்தது போலத் தமிழர்களும் நாவாய்களிற் பிறநாடுகளுக்குப் போகும் வழக்கம் உண்டு. சங்கச் செய்யுட்களிற் “பெருநீரோச்சனர்” என்று சொல்லி யிருப்பது தமிழர் பெருங்கடலைக் கடந்து செல்லும் வழக் குடையர் என்பதைக் காட்டும். மேற்சொல்லியவற்றால் ஆங் கிலம், பிரஞ்சு, ஜர்மன் முதலிய பிறநாட்டு மொழிகளையும் இந்திய நாட்டுப் பிறமொழிகளையும்விடத் தமிழ் தொன்மை யிற் பின்னிட்டதன்றென்பது விளங்கும்.

சங்கந்தோன்றியபின்னர் முத்தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட நூலும் செய்யுளும் எண்ணிறந்தன. அவற்றில் ஒருபகுதிக்கு இக்காலத்திற் பெயர் மட்டுமே உள. சங்கத்திறுதிக் காலத் திற்கு முன்னே தோன்றியன சில உள. அவை சில பேரறி வாளர்களுடைய நன் முயற்சியால் யாவரும் அடையக்கூடி யனவாக இருக்கின்றன. சங்க நூல்களின் பெருமையை இப் புத்தகத்தைப் படிப்போர் ஒரு சிறிதே அறியலாம். முற்றும் எளிதில் உணரும்படி செய்வதைச் சான்றோர் சிலர் மேற் கொள்ளவேண்டும்.

இதுவரையிற் சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்கு முற்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டது. சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்குப் பின்ன ரும் தமிழ் மொழியில் இயற்றப்பட்ட நூல்களுக்கும் செய் யுள்களுக்கும் அளவில்லை. அவற்றுள்ளும் பல இறந்தன.

எனினும், இப்பொழுது எஞ்சியிருப்பனவற்றைக் கொண்டும் தமிழ் தொன்மையிலும் சொல்வளத்திலும், இலக்கணவரம் புடைமையிலும், செய்யுள் வகையிலும், நாகரிகத்திலும் பிற எம்மொழிக்கும் பின்னிடாத உயர்ந்த நிலைமையிலிருக்கிறது என்று கூறுவது பிகையாகாது. இதுபற்றிச் சில ஆங்கில கனவான்கள் கூறியிருப்பன வருமாறு:—

Rev. Dr. Winslow: " In the 6th or 7th century before Christ, at the head of a similar colony, we find the celebrated Agastya called the father of Tamil. He is said to have learned it from Skanda, the second son of Siva. We are not to suppose that he formed the Tamil alphabet. The words எழுத்து, (letter,) and சுவடி, Book, are original Tamil, and shew that such existed before there were any innovations from Sanskrit, which Agastya himself commenced. He formed the first Tamil grammar. It contained 12000 sutras. All is now lost except some fragments preserved by Tholkappiar in a grammar which bears his own name. Agastya wrote voluminously both in Tamil and Sanskrit."

In another place he writes: "It is said that the language of the mountaineers of Raja mahal abounds in terms identified with Tamil and Telugu. What is more singular, the names by which the ivory, apes, peacocks, conveyed by Solomon's ships of Tarshish were known, are the same with those still used in Tamil; seeming to imply that the traders visited Ceylon or India: and obtained with these novelties their Tamil names Danta, Kapi, and Togai as found in the Hebrew Bible."

"Tamil is not a vulgar dialect. Before the principal basis of English had a written character,

it was a highly polished language. Its name signifies *sweetness*, and though not so musical as Telugu in its poetic form especially, it is not without its claim to euphonic charms and linked sweetness."

["Unlike several of the Vernaculars of India, it is not, as some have supposed, a daughter of Sanskrit. Its Alphabet differs not only in character but in sound, and is more limited. Its Grammar, though conformed to Sanskrit, as far as the genius of the language would allow, is still very different. It has no article, no relative pronoun, no dual number, no optative mood. It differs in its numerals, in many nouns, verbs and adverbs and in technical terms in grammar. In the declension of its nouns, the conjugation of its verbs and the arrangement of its sentences, it more resembles Latin."

Yet in another place he writes: "It is not perhaps extravagant to say that in its poetic form Tamil is more polished and exact than Greek and in both dialects, with its borrowed treasures more copious than Latin. In its fulness and power it more resembles English and German than any other living language."

Mr. Taylor: "It is one of the most copious, refined and polished languages spoken by man."

Doctor Caldwell: "Tamil, the most cultivated *ab-intra*, of all the Dravidian idioms can dispense with Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid."

Rev. Dr. G. U Pope : “ But, although the very ancient copious and refined Tamil language is inferior to none, it is regarded by most people as the (probably barbarous) vernacular of people living somewhere in a remote district of a Great Britain’s imperial possessions. Neither does our Indian Govt. nor do our universities fully recognise the value of Tamil literature; and so those who spend their lives in the study of the great South Indian classics must resemble men seeking for pearls under water.”

Mr. J. M Nallaswami Pillai about Dr. Pope : “He loved Tamil literature with all his heart and he rated it very highly and wanted to be inscribed in his tombstone as a student of Tamil. He spoke of the kural as unparalleled in literature of any country or nation.

இங்கு, இதன் சம்பந்தமான முற்கால நிலைமையையும், தற்கால நிலைமையையும் தொகுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானது. அது, “முற்காலத்துத் தமிழ்நாடு தமிழரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவ்வரசர்களும், நூற்றுக்கணக்கான வள்ளல்களும், பிற தமிழ் மக்களும் தமிழ்ப் புலவர்களைப் பேரன்போடும் ஆதரித்து வந்தார்கள் அதனால் தமிழ்மொழி அங்ஙனம் வளர்தற்கேதுவாயிற்று. இக்காலத்து ஆட்சியோ ஆங்கிலேயரது. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுகின்றன. சட்டசபை, நியாய ஸ்தலங்கள் இவற்றிற் பேசப்படுவதும் ஆங்கிலமே. சட்டமெல்லாம் ஆங்கிலம். ஹிந்து தர்ம சாஸ்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பிரமாணமாய்க் காட்டப்படுகின்றன. தமிழர் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் காலத்தில் ஆங்கிலத்திற் பேசுவதும், ஒருவருக்கொருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக்கொள்வதும் சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஆங்கிலம் கற்பிக்குங் கல்லூரி

உளோ இந்நாட்டில் பல உள்ளன. அங்கு சம்ஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் முதலிய இறந்துபட்ட மொழிகளுக்குக் காட்டும் சலுகையைத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழிக்குக் காட்டாது அதனைத் தாழ்த்தி வருகின்றனர். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கணக்காயருக்கு மாதம் 1000 ரூபாய்க்கு மேலும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழ்க் கணக்காயருக்கோ அத் தொகையில் பத்திலொரு பங்குக்குக் குறைந்தும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

இதுவரையிற் கூறியவற்றால் தமிழ்மொழி தொன்றுதொட்டு மிக மேலான நிலைமையில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதும், தங்களது அரிய பெரிய சொத்தாகிய தமிழைத் தமிழராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமது முதற்கடமையாகப் போற்றிவர வேண்டும் என்பதும், பெற்ற அன்னையினும் அன்பிற்குரிய அருமைத் தாய்மொழியாம் தமிழைப் போற்றாதவன் தமிழன் ஆகான் என்பதும் நன்கு விளங்கும். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பிறந்து இந்நாட்டில் வந்துலவும் ஆங்கிலமாகிய பிறமொழியைப் புகழ்ந்து தமது தாய்மொழியினிடத்து அன்பு பாராட்டாதவர் பலர் இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்கின்றனர் என்பதை விசனத்துடன் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை.” என்பது.

தமிழின் பண்டை நிலைமையும், பிற்காலத்திய தோன்றல்—
திரிதல்—கெடுதல்களும் :—தமிழ்ச் சங்கத்தைப்பற்றியும், அது போற்றப்பட்டு வந்ததைப்பற்றியும், ஒரு வாறு தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. இனி, அக்காலத்துப் புலவர்களுடைய ஊர்களை ஆராயின் பரந்த தமிழ் நாட்டில் தமிழ் ஒங்கி வளராத இடமில்லை என்பது விளங்கும். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் இலக்கண இலக்கியங்கள் பல இயற்றப்பட்டன. இயற்றமிழ் என்பது யாவரும் அறிந்தது. இசைத் தமிழ் என்பது இயற்றமிழோடு பண்ணுந்திறனும் கூடியதாம். நாடகத் தமிழ் என்பது இசைத்தமிழோடு அபிநயமும் ஆட்டமும் கூடியதாம். பேராசிரியர் மரபியலில் “ஒத்த காட்சி” என்னும் சூத்திர உரையில் எழுதியிருப்பது

இதனை விளக்கும். அது “வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும்பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழ்மெனப்படும். அச்செய்யுளின்றி அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழ்மெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விரண்டின் வழிநிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத் தமிழ் அவற்றுப் பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும்” என்பது. இக்காலத்துத் தமிழிசையும் தமிழ்க்கூத்தும் அரிதாயின. பிறநாட்டிசையும் பிறநாட்டுக் கூத்துமே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றன. தமிழிசை தமிழ்க்கூத்து என்றவற்றின் இலக்கணமாக முற்காலத்திருந்தவற்றுட் சிலவற்றின் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். (அவை பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதியம், பூதபுராணம், களரியா விரை, முறுவல், ஜயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல், சச்சபுட வெண்பா, தாளசமுத்திரம், சுத்தானந்தப் பிரகாசம், பதினாறு படலம், கூத்தநூல், தாளவகையோத்து, நாடகவியல், சொல்லகத்தியம், ஆசிரியமாலை, இசைநுணுக்கம் முதலிய இவற்றுள் மிகச் சிலவே இப்பொழுது உள்ளன. ஏனைய இருந்தன என்பது அவ்வவற்றிற் சிற்சில குத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக வரைவதனாலும், பெயர் கேட்கப்படுகின்றமையானும் அறியக்கிடக்கின்றது. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்னும் பண்களையாவது; அந்தாளி, மருள், குச்சரி, குறண்டி, சாதாரி முதலிய திறன்களையாவது இன்னவென்று அறிந்து பாடுவோர் இக்காலத்து எத்துணையர் உளர்? பண் என்பது பண், பண்ணியம் என இரண்டாகவும், திறன் என்பது திறன் திறத்திறன் என இரண்டாகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது ராகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளன. செம்பாலைப்பண் என்று முன்னோர் கூறியது இக்காலத்துச் சங்கராபரண ராகம் என்னும் பெயரோடு வழங்குகின்றது. சாதாரி என்று அக்காலத்தில் சொல்லப்பட்டது இக்காலத்து நீலாம்பரி என்று வழங்குகின்

றது. இவ்வாறு பழைய பண்ணும் திறனும் தம் பெயரை இழந்து விட்டன. ஏழிசையின் பெயர்களாகிய குரல், துத் தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்றிருந்தன மாறிச் சட்டஜம் முதல் நிஷாதம் வரையிலுள்ள சமஸ்கிருதப் பெயர்களைப் பெற்று ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, என்று வழங்குகின்றன. நிற்க சாக்கைக்கூத்து, ஆரியக்கூத்து என்றால் அறிவார் எத்துணைப்பேர் உளர்? ஆங்கில டிராமா முதலியன வந்து நாடெங்கும் பரவிவிட்டன. சதிர் என்று நடைபெற்றதும் தொலைந்துகொண்டு வருகிறது. இசை, நாடகம், இவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறும் தமிழ் நூல்களைக் கற்பாரைக் காண்கிலேம், சில சமஸ்கிருத நூல்கள் கற்கப்பட்டு வருகின்றன. இசை, நாடகம் என்றவற்றின் கதி தமிழ் நாட்டில் இவ்வாறுள்ளது !

இனி, இயற்றமிழை யாராய்வாம். அகத்தியம் இயற்றப்பெறுதற்கு முன்னர்த் தமிழில் இலக்கண நூல்கள் இருந்தன என்று சிலரும், இல்லையென்று சிலரும் சொல்லுகின்றனர். இருந்தன என்று கொள்ளினும் அகத்தியம் வெளிவந்த பின்னர் அவை ஒளித்தன என்பது ஒரு சிறிதும் தவறாகாது. முனிவர் அகத்தியத்தை இயற்றிய பின்னர்த் தமிழ் மொழி முற்றிலும் இலக்கண வரம்புடையதென்னும் பெருமையைப் பெற்றது. திரண தூமாக்கிரி என்னும் இயற்பெயரினையுடைய தொல்காப்பியன், அதன்கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கைபாடியன், நற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிரு மாணாக்கர் அவரிடம் தமிழ் கற்றனர் என்பர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், சிலர் முத்தமிழுக்கும், சிலர் ஒன்று அல்லது இரண்டு தமிழுக்கும் தனித்தனியே இலக்கண மியற்றியதன்றி அனைவரும் சேர்ந்து பன்னிரு படலம் என்றோர் இலக்கண நூலும் இயற்றினர். தொல்காப்பியம் தவிர மற்றவை இறந்துபட்டன. அவை இருந்தன என்றுகாட்ட உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டிய சிற்சில சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பன்னிரு படலம் முழுவதும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய

ஐயனாரிதனார் காலம்வரை இருந்ததென்பது அந்நூற் சிறப் புப்பாயிரத்தாலறியக்கிடக்கின்றது. அது,

“மன்னிய சிறப்பின் வாணோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சேர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சேர்த்தித் தொல்காப் டியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்.”

என்பது.

முனிவர் பல மாணவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும், தமிழ்ச் சங்கம் அமைத்தும், அகத்தியம் இயற்றியும், வேறு பலவாற்றானும் தமிழ் தழைத்தோங்கிப் பரவும்படி செய்த னர் என்பதைக் காஞ்சிப் புராணமுடையார் “ஆசிலாத் தமிழ் பரப்பி அருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட தேசினான்” என முனி வரைச் சிறப்பிக்குமிடத்துச் சுருங்கக் கூறினர். ஆயிரக்கணக் கில் இருந்த சங்கப் புலவர்கள் நூல்களும் செய்யுட்களுமாக எண்ணிறந்தன இயற்றினர். சங்கத்தின் கடைக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட செய்யுட் களில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், ஒழிய மற்றவை கிடைக்கப் பெற்றிலேம். சங்கத் திறுதிக் காலத்திற்குப் பின்னரும் பல நூல்களும் செய்யுட் களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பதும் பிறவும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. இறந்துபட்டன போக உள்ளனவற்றிலும் பல வெளியிடாது அடக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னோர் செய்த நூல்களைப் பலரும் அறியப் பரவச்செய்வதனால் விளையும் நன்மையின் அளவை நமது நாட்டவர் ஒரு சிறிதும் அறிந்தா ரில்லை.

தமிழில் இக்காலத்துள்ள இலக்கண நூல்களில் பண்டை ஆசிரியரால் இயற்றப் பெற்றதும், புலவர்களால் மேன்மை யுடைத்தெனப் பாராட்டப் படுவதும் தொல்காப்பியமே. அதில் இயற்றமிழ் இலக்கணம் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது.

சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களில் இதைக் கற்றறியாதார் இல்லை. சில தமிழ்ப் புலவர் இக்காலத்துள்ள தொல்காப்பிய மொழிந்த பிற இலக்கண நூல்களைப் பிரமாணமுடையன அல்ல எனக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் இயற்றமிழிலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்தனர். எழுத்தாற் பெறப்படுவது சொல்; சொல்லாற் பெறப்படுவது பொருள், எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றில் அடங்காத ஒன்று உலகத்திலில்லை. உருவப் பொருள், அருவப்பொருள், அருவுருவப் பொருள் எல்லாம் சொற்பொருள் என்பதில் அடங்கும். சொற்பொருள் என்பதை வடமொழியில் பதார்த்தம் (பத+அர்த்தம்) என்பர். பதார்த்தம் என்னும் சொல்லில் அடங்காத பொருளுமுண்டோ? எழுத்து, சொல், பொருள் எனப் பகுத்து இலக்கணம் சொன்ன பிறகு, அதில் அடங்காததும், வேறு சொல்லக்கூடியதுமாகிய ஓர் இலக்கணம் இருக்கிறது என்று சொல்வது எவ்வகையினும் பொருந்தாததேயாம். இசையிலக்கணம், கூத்திலக்கணம் என்றவையும் ஒருவகையில் இவற்றுள் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமது நூலை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்ததன் கருத்து ஒருவாறு இதனால் விளங்கும். பிற்காலத்தார் யாதுபற்றியோ இலக்கணத்தை ஐந்து பகுப்பாக்கி ஐந்திலக்கணமுடையது தமிழ் என்றனர்.

இனி, இவர் கூறும் ஐந்தில் ஒன்றாகிய அணியிலக்கணம் தொல்காப்பியனுக்கு உடன்பாடன்றென்பது சில உரையாசிரியர்களின் கொள்கை. அணியிலக்கணம் உண்டென்பர், பொருளதிகாரத்துள்ள உவமவியலை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றனர். உவமவியல் பொருளைப் புலப்படுத்துதற்கு எழுந்ததேயன்றி அணியை உணர்த்துதற்கு எழுந்ததன்று என்பது பேராசிரியரது கருத்து. அது, “நிரணிறுத்தமைத்த” என்ற உவமியற் சூத்திர உரையில் “இனி இவ்வோத்திவிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றைச் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன. சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணி

யாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர். அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப் ப்டா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும், தாங்காட்டிய இலக்கணத் திற் சிதையாவுழியுமென்பது என்னை? 'நாயகர்க்கு நாய்கள் போனட்பிற் பிறழாது—கூ உய்க் குழா அமுடன் கொட்கு— மாய்படை—பன்றியணையர் பகைவேந்த ராங்கவர்—சென் றேவன் செய்வர் செரு' என்ற வழி; நாய் போலும் நட புடையர் படையாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியணையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோல வென்பது வேற்றுவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணி யெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்த தின்மையின்'.....“அல்ல தூ உம் பொருள திகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூறுது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில்லை கூற்றுமென்பது” என்றும், வேறோரிடத்தில் “இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது. அணி யென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாலணியப்பட்ட முடியுந் தொடையும் முதலாயவற்றை.ம் வேறுகண்டார் போல அவ்வணியிஞ் செய்யுளின் வேறுகல் வேண்டும் என்பது.” என்றும், “சிதைவெனப்படுபவை” என்ற மறபியற் சூத்திர உரையில் ‘செய்யுட்குரிய பொருட்படையெல்லாவற்றுள் றும் நல்லனவுந் தீயெனவும் இவையென்று சொல்லப் புகுந் தான் அவற்றுட் சில சொல்லியொழிதலும், வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் ஆராய்வலென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டுவகூறி மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி முழுவ தூஉஞ் செல்லாது நெகிழ்ந்து போதலும், எடுத்துக்கொண்ட நூலுட்காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வனென்று புகுந்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றிற் குச் செய்யாது போதல்போல்வனவுங் குன்றக் கூறலாம்” என்றும் கூறியவாற்றால் அறியலாகும். இவற்றை உற்று நோக்குழி அணியிலக்கணம் என்பதற்குப் பேராசிரியர் இரண்டு குறை கூறுவதை அறியலாம். ஒன்று அணி என்

ஹும் பெயருக்குள்ள குறை, அலங்காரம் எனினும் அக்குறை உள்ளதேயாம். சாத்தனும் சாத்தனால் அணியப்படும் ஆடை ஆபரண முதலியனவும், களபகஸ்தூரி முதலியனவும் வெவ்வேறும். ஆடையாபரண முதலிய அணியப்படும் பொருள்களே அணி அல்லது அலங்காரமென்று சொல்லப்படுபவை. சாத்தனது அல்லது சாத்தனதோ ருறுப்பினது இயற்கை அழகை அணி அல்லது அலங்காரம் எனக் கூறுவாரில்லை. சொல்லணி, பொருளணி என்ற இரண்டுமோ பாடலுட்பயின்றவை. பாடல் என்றுளது அன்று தொட்டே அவை அதனினின்றும் வேறு பிரிக்கப்படாதுள்ளன. ஆதலால் அணி என்னும் பெயர் பொருந்தாது. மற்றொன்று பாடலுட்பயின்ற பொருள்களை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிக் கூறுது சிலவற்றைக் கூறுவதாம். மேலும், செய்யுளில் உறுப்பு அமைவது அதை இயற்றும் புலவரது புத்தி விசாலத்தைப் பொறுத்ததாம். சிலர் புத்தியினும் வேறுசிலர் புத்திமேலும் மேலும் விசாலித்துச் செல்லும். அவ்வாறு உண்டாகும் அகற்சிக்கு ஓர் எல்லை கற்பிக்க இயலாது ஆதலால் இத்தனை வகைதான் அணி உண்டு என்று வரையறுப்பது பொருத்த முடையதன்று. சிலவற்றை மட்டும் தொகுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுதல் குன்றக்கூறல் என்னும் குற்றமுடைத்தாம். இதற்குச் சான்றாக வடமொழியில் அலங்கார நூல் இயற்றிய தண்டியாசிரியர் முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணங் கூறினர். அவர்க்குப் பிற்காலத்தில் வங்க தேசத்தில் தோன்றிய ஜயதேவர் அலங்காரங்களை நூறாக அமைத்துச் சந்திராலோகம் எனப் பெயரிய ஓர் இலக்கண நூலைக் கூறினர். அதன் வியாக்கியானம் போலக் குவலயா னந்தம் என்னும் நூலை இயற்றிய அப்பைய தீக்ஷிதர் சந்திராலோகத்திலுள்ளவற்றோடு இருபத்து நான்கு அலங்காரங்களைக் கூட்டி நூற்றிருபத்து நான்கு அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணமெழுதினர். இதுவுமன்றி அலங்கார நூல் இயற்று வோரில் ஒருவர் ஓர் அலங்காரத்துக்கு ஒரு பெயர் கொடுத்து ஒருவகையோடு சேர்ந்தால் மற்றொருவர் அதற்கே வேறு பெயர் கொடுத்து வேறொரு வகையோடு சேர்ப்பர்.

தமிழில் வீரிசோழியமுடையாரும், தமிழ்த்தண்டி என்ற பாரும் வடமொழித்தண்டி இயற்றிய காவியாதர்சம் என்னும் நூலை ஆதாரமாகக்கொண்டு அணியிலக்கணம் இயற்றினர். மற்றொருவரார் குவலயானந்தம் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இலக்கண விளக்கத்திலுள்ள அணியிலக்கணம் ஒருவாறு தண்டியாசிரியரைத் தழுவியது. வடமொழிச் சந்திரா லோகத்தைச் சேது சமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமான் முத்துஸாமி ஐயங்கார் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனர். அணியிலக்கணம் என்று தமிழில் ஒன்று உளது. அதை இயற்றியவருடைய பெயர், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. தொன்னூல், முத்துவீரியம் என்ற இவற்றிலும் அணியிலக்கணம் உளது. படிப்பாரைக் காணும், மாறன் அலங்காரம் என்ற சிறந்த தமிழ் நூல் ஒன்று உளது. அது நம்மாழ்வார் மீது பாடப்பட்டது. அதில் அறுபத்துநான்கு அணிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நூல்தோறும் அணியின் தொகை, பெயர் முதலியன எல்லாம் வேறுபடுவது பேராசிரியர் கூற்றை வலியுறுத்தும்.

சிலர் தொல்காப்பியர், அப்பைய தீக்ஷிதர் முதலியோர் 'உவமை ஒன்றே அணியாவது; அணியென்று கூறப்பட்ட மற்றவையெல்லாம் அதரினின்றும் விரிந்தவை' என்ற கொள்கையினையுடையவர் எனக் கூறி அதற்குச் சான்றாக அப்பைய தீக்ஷிதர் வடமொழியிலியற்றிய சித்திரமீமாம்சை என்னும் நூலிலுள்ள ஒரு சுலோகத்தை தமிழ்ப்பாவாக்கிக் காட்டுவர். அது "உவமை யென்னும் ஒரு பெருங்கூத்தி—பலவகைக்கோலம் பாங்குறப் புனைந்து காப்பிய வரங்கிற்கவினுறத் தோன்றி—யாப்பறிபுலவர திதயம்—நீப்பறுமகிழ்ச்சி பூப்பநடிக்கும்மே." என்பது அப்பைய தீக்ஷிதர் உவமை என்னும் அலங்காரம் இன்னின்ன அலங்காரங்களாய் விரியும் எனக்கூறி மற்றை அலங்காரங்களை யுஞ் சொல்லிக் கிரந்தத்தைப் பூர்த்திபண்ணு முன்னர் யாது காரணத்தாலோ கிரந்தம் முடிவடையாமல் நின்றவிட்டதென்பதைச் சித்திர மீமாம்சையை நன்றாய்க் கவனிப்பதாலும், குவலயானந்தத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பவற்றாலும் அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் உவமையை அணியாகக் கொள்ளவில்லை என்பது கீழ்வருவனவற்றாலும் அறியலாகும். அவை, பேராசிரியர் “வினைபயன் மெய்யுரு” என்ற உவமவியல் முதற்குத்திர உரையில் “மற்றிதுமேல் ஒவ்வோத்துனோடு இயைபுடைத்தோவெனின், மேற்பொருள் புலப்பாடுகூறிய மெய்ப்பாட்டிலியலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறுகின்றனாகலின், எங்ஙனமோ வெனின் ஆபோலும், ஆமா என்றக்கால் ஆமாகண்டறியாதான் காட்டுச் சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையேபற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது” என்றும் “பெருமையுஞ்சிறுமையு மெய்ப்பாடெட்டன்” அவ்வியற் பிறிதொரு குத்திரவுரையில் “உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறு வேறு பொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுடையனவாயினுஞ்சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றதற்கு இது கூறவேண்டியதென்பது” என்றும், அவ்வியல் “உவமைப் பொருளை உணருங்காலை” என்ற குத்திரவுரையில் “மேல் உவமப் பொருளானே உற்றதுணரச்செயல் வேண்டுமென்றான்” என்றும் கூறுவன. இவற்றால் தொல்காப்பிய உவமவியல் அணியிலக் கணம் கூறப்புகுந்ததல்லவென்பதும், பொருள் புலப்பாடுபற்றியே எழுந்ததென்பதும் இனிது, விளங்கும். தார்க்கிசர் பொருள் நிச்சயம் செய்வதற்கு உவமையே ஒரு பிரமாணமெனக் கொண்டதுபோலத் தொல்காப்பியர் பொருளை விளக்குவதற்கு உவமையை ஒரு கருவியாகக்கொண்டனர் போலும்!

✚ சொல்லணி, பொருளணி என இருபகுதியாகும் அணியிலக்கணம். சொல்லணிக்கு மிறைக்கவி, சித்திரகவி என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. கோமுகத்திரி, மாலைமாற்று, நாகபந்தம் முதலிய பலவும் இதில் அடங்கும். சொல்லணியினது தொகையும், பெயரும் ஆசிரியரைப்பற்றி வேறுபடும். அவருள் சொல்லணியின் தொகை இருபது என்பர் சிலர்; முப்பத்து நான்கென்பர் சிலர். யாப்பெருங்கலமுடையார் மிறைக்கவியை யாப்பிலக்கணத்தின் பகுதியாக்கினர். தமிழ்த்

தண்டியாசிரியர் செய்யுள் வகைகளை அணியிலக்கணத்தின் பகுதியாக்கினர். நச்சினார்க்கினியர் “ஓற்றோடு புணர்ந்த” என்ற செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் “இனியாப்பருங்கல் முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரக் கவியினையும் ஈண்டுச்சேரக் கூறுக வெனின் யந்திரமு மந்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக் கூறும் மிறைக்கவி இம்முப்பத்துநான் குறுப்பும் போல வகனைத்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட்குறுப்பாய் வாரா வென்றும் அத்திணைக்குரிய மரபு வழுவற்றென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார் கூறும் மையானும், அவற்றதிலக்கணங் கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணாமையின் ‘வடவெழுத்தொரிய எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மை வரச் செய்யுள் தாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினாராத லானும் யாமும் இம்மிறைக்கவி யிலக்கணம் ஈண்டுக் கூற மாயினும்.” எனச் சித்திர கவியைப்பற்றிக் கூறினர். திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி, நிகண்டு ஆகியவற்றுள் அணிகளின் பெயரும், தொகையும் மாறுபடுவதைக் காணலாம். ஊர், பெயர், காலம் முதலிய ஒன்றும் தெரியாத அணியிலக்கணம் ஒன்று தவிர வீர சோழியத்திற்கு முன்னர் அணியிலக்கண நூல் தமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழிலுள்ள மற்றைய இலக்கண நூல்களெல்லாம் அதற்குப் பின்னர்த் தோன்றியவையே.

தொல்காப்பியர் கி. மு. முன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் இருந்தவர் என்று கொள்ளத் தகுந்த காரணங்கள் உள. அதை மறுத்துக் கூறுவோரும் சிலருளர். பாணினி முனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய வியாகரண சூத்திரத்துக்குப் பாஷியம் எழுதிய பதஞ்சலி முனிவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என்பது சரித்திரம் வல்லார்கூற்று. தொல்காப்பிய முனிவர் பதஞ்சலி முனிவருக்கு வெகுகாலம் முன்பிருந்தவர். முதலில் அலங்கார சாஸ்திரம் வடமொழியில் வாமனராற் செய்யப்பட்டது. அவர் பதஞ்சலி முனிவருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது பிரசித்தம். ஆத

லால் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்து வடமொழி தென்மொழி என்ற இரு மொழியிலும் அலங்கார நூல் இருந்ததில்லை என்பது தவறுகாது. வாமனருக்குப் பின்னர் வடமொழியில் அலங்கார சாஸ்திரம் செய்தவர் மம்மட பட்டர். தண்டி காவியாதர்சமியற்றியது அதற்கும் பிற்காலத்தே. இம்முறையை மாற்றிக் கூறுவோறுமுள். அவரும் இம்மூவரும் பதஞ்சலிக்குப் பிந்தியவர் என்பதை மறுப்பதில்லை. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியர் உவமவியலை எந்த நோக்கத்துடன் இயற்றியருளினார் என்பது இனிது விளங்கும்.

செய்யுளுறுப்பு :—இனி யாப்பிலக்கணம் எனப்படுவதை ஆராய்வாம். தொல்காப்பியரியற்றிய செய்யுளியலுக்குப் பிரதியாய் இக்காலத்துப் பெரும்பாலும் கற்கப்படுவது அமித சாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலக்காரிகையே. தொல்காப்பியர் வனப்பினையும், இருபத்தாறு உறுப்புக்களையும் செய்யுளியல் முதற் சூத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். “யாப்பியல் வகையின்—ஆறு தலையிட்ட அந்நூலைந்தும்” என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லியிருப்பது அதைக் காட்டும். யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் வனப்பொடு செய்யுளுக்குப் பதினோறுறுப்புக் கொண்டனர்.

“எழுத்துப் பதின்மூன்றிரண்டைச் சீர்முப்ப தேழ்தனையைந்
திழுக்கி லடிதொடை நாற்பதின் மூன்றைந்து பாவினபுன்
ரெழுக்கிய வண்ணங்கள் நூரென்ப தொன்பொருள் கோளிருமூ
வழுக்கில் விகாரம் வனப்பெட்டி யாப்புள் வகுத்தனவே.”

(யாப்பருங்கலக்காரிகை)

இவற்றில் தொல்காப்பியர் உறுப்பு எனக்கொண்டவை ஏழு. தளை, பாவினம், பொருள்கோள், விகாரம் என்பன அவர் செய்யுளுறுப்பெனக் கொள்ளாதவை. “மாத்திரையெழுத்திய லசைவகையென” என்னும் செய்யுளியல் முதற் சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் தளையைப்பற்றிச் சொல்லுவதாவது— “மற்றுயாத்த சீரேயடியாப்பென்றதென்னை? தளை யென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின்,

இவருஞ் சீரது தொழிலே தனையென வேண்டுப, தனைத் தலிற் றனையாதலானும் வேறு பொருளெனவேண்டாரென்பது; என்றார்க்கு அசையின்றி சீருமில்லை; சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று உறுப்பும் உறுப்புடைச் செய்யுளும்போல் அவை கொள்ளப்படும்; தனையெனவே ரென்றின்மையான்...” என்பது. நச்சினார்க்கிரியர் சொல்வது, — ‘இவ்வாசிரியர் தனையை உறுப்பாகக் கொள்ளாதது என்னையெனின்:—தனையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத் தட்டு இருசீரிணைந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குரளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின் தனையெனவேரெருறுப்பின்றும்.***” என்பது. இனத்தைப்பற்றித் தனியே எழுதுவதால் ஈண்டு ஒன்றும் விவரிக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் பொருளையும், பொருள்கோளையும் வெவ்வேறுகக்கொண்டு பொருள்கோளைச் சொல்லதிகாரத்தின் பாற்படுத்தினர். “நிரனிரை ஈண்ணம் அடிமறிமொழி மாற்று—அவை நான்கென்ப மொழிபுணரியல்பே.” என்றும் எச்சவியல் எட்டாஞ் சூத்திரம் இதை விளக்கும். விகாரத்தை எழுத்ததிகாரத்தின் பாற்படுத்தினர். விகாரத்தைச் செய்யுளுறுப்பென்றல் பொருந்தா தென்பது அவர் கொள்கை போலும்! யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் விகாரத்தோடு வகையுளி, வாழ்த்து, வசை, குறிப்பிசை முதலியவற்றையுங் கூட்டிக் கூறினர். வகையுளி என்பது சீரலகடுவதில் ஒரு பேதம். அது சீரिன்பாலடங்கும். வாழ்த்து; வசை, குறிப்பிசையென்பன தொல்காப்பியர் செய்யுளுறுப்பெனக் கொண்ட பொருளில் அடங்கும். வனப்பு என்று காரிகையுடையார் கூறுவது பாவின்பால் அடங்குமென்னலாம். இவைகளைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலிற் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் உறுப்பெனக்கொள்ளவில்லை. காரிகையுடையார் தொல்காப்பியரொடொப்ப உறுப்பெனக் கொண்டவைகளிலும் வேறுபாடு காணப்படும் உதாரணவாய்பாட்டால் நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கை கொண்டனர். பிற்காலத்தார் பலர் நேர், நிரை யென்னும் இரண்டையே கொண்டனர்.

இனி, செய்யுளுறுப்பெனப்படும் பாவினத்தை ஆராய்வாம். செய்யுள் என்பது பாச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய்யுள் என மூவகைப்படும். தொல்காப்பியர் பாச்செய்யுள் என்றது அகவற்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என்பனவாம்; தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் இனம் அதில் அடங்காது எனக்கொண்டனர். பேராசிரியர் “அவ்வியலல்லது பாட்டாங் குக்கிளவார்.” (செய்-86) என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் “அல்லதூஉம் மாணுக்கன் இதன் முதலால் செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந்திறனும் பகுத்தாணக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொல் என்று ஐயுருமை விலக்கி இயல் நூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலன் எனச் சொல்லினான்.” என்றும் “அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே” (செய்-35) என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் தலையிட கடைச்சங்கத்தாரும், பிறசான்றோரும் நாதீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கூலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார், வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்தெனக் கொள்க.” என்றும் எழுதியிருப்பது ‘அகத்தியர் தொல்காப்பியர் இருவர்க்கும் இனம் உடன்பாடன்று’ என்று கொள்வது அவரது கொள்கை என்பதைக் காட்டும். நச்சினர்க்கினியர் “இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்” (செய்-233) என்னும் சூத்திரவுரையில் “சிந்தாமணி முதலிய பாவின்கிளமாகிய துறையும் விருத்தமும்பற்றிச் செய்தனவென்பார்க்கு அப்புலவர் செய்யுட் செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியமாயவாறும், அவர் இனம் கொள்ளாதவாறும், அவ்வினங்கள் தாம் இலக்கணக் குறைபாடுடையவாறும், கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளங்கக் கூறியவற்றைக்கொண்டும் பின்பு செய்த நூல்கள் முன்பு செய்த செய்யுட்கு விதியாகாதவாறுங்கொண்டு மறுக்க பின்னோர் தாம் செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக் காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்கு முன்னாயவாறும் உணர்க. இனித் தொல்காப்பியனாரை யொழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர் இனமும் கொண்டார். அதுபற்றியாப்பருங்கலம் முதலியவற்றினும் இனம் கொண்டார் என்பார்க்கு” அவர்கள் அகத்தியனார்க்கு மாறாத நூல் செய்தவராவர். அவை வழி

நூலெனப்படாவென்று மறுக்க” என்றும், “அவ்வியல்பில்
 லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (செய்-86) என்னும் சூத்திர
 வுரையில் ‘ஆங்கு’ என்றது அகத்தியனை’ ***** “முதலாலா
 சிரியர் இசைக்குப் பண்ணும் திறனும் பகுத்தாற்போல,
 இயற்குப்பாவும் இனமும் பகுத்தார் கொல் என்னும் ஐயம்
 நீக்குவதா உமாம். இவர் கருத்தால் சான்றோரும் இனம்
 கொள்ளாராயினார்” என்றும் சீவகசிந்தாமணி “மூவா
 முதலா வுலகமொரு மூன்று மேத்த” என்னும் கடவுள்
 வாழ்த்துச் செய்யுள் உறையில் “இனி இத்தொடர் நிலைச்
 செய்யுளை இனமென்ப அந்நூல் இனமென்று காட்டிய உதா
 ரணங்கள் தாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப்பாக்கட்கே இனமா
 காது ஒழிந்த பாக்கட்கும் இனமா தற்கு ஏற்றலானும்,
 துறையை விருத்தமாகவும் தாழிசையை விருத்தமாகவும்
 ஒதுதற்கு அவை ஏற்றமையானும் ‘மூவா முதலா’ என்னும்
 கவி முதலியன தாழம்பட்ட ஓசையரன் விருத்தமாயும்,
 சீர்வரையறையானும் மிகத்துள்ளிய ஓசையானுந் துறை
 யாகியும் கிடத்தலின் இதனை விருத்தக் கலித்துறையெனல்
 வேண்டும்; அது கூறவே துறையும் விருத்தமும் எனப்
 பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதா மாகலானும் இனம்
 என்றல் பொருத்தமின்று. இச்செய்யுட்களின் ஓசை வேற்
 றுமையும் மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவுங் கலிக்கே
 யேற்றலின் கொச்சக மென்றடங்கின.” என்றும் எழுதி
 யிருப்பது அவர் கொள்கையும் பேராசிரியர் கொள்கை
 யோடொத்ததே என்பதைக் காட்டும். “தரவின்றாகித் தா
 ழிசை பெற்றும்” (செய்-149) என்னும் சூத்திரவுரையிற்
 பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியரிருவரும் இனம் கோடற்குறிய
 தன்றென்று விரிவாய் எழுதியிருக்கின்றனர். இன்னும் பல
 இடங்களிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்ன
 தற்கு மாறாய் உரையாசிரியர் எனப் பேயர்பெற்ற இளம்பூர
 ணர் இனத்தை யொப்புக்கொண்டு தொல்காப்பியர் சூத்தி
 ரஞ் செய்திருப்பதாய்ச் சொல்வர். “பாட்டிடைக் கலந்த
 பொருள்வாகிப் பாட்டிரியல் பண்ணத்தியல்பே” (180)
 “அதுவேதானும் பிசியொடு மானும்” (181) “அடிநிமிர்
 கிளவியீராராகும்” (182) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரங்

களின் இசையில், பின்கண்டவாறு எழுதியிருக்கின்றனர். அது 'பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று. பண்ணத்தி எனினும் பாவினம் எனினும் ஒக்கும் * * இத னுற் சொல்லியது இருசீரடி முதலிய எல்லா அடிகளாலும் மூவடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் என்றவாரும் பன் னிரண்டாவன: ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்குபாவினோடு தாழிசை. துறை, விருத்த மென்னும் மூன்றினத்தையு முற்றப் பன்னிரண்டாம். அவற் றுள், தாழிசையாவது: ஆசிரியத் தாழிசை, வஞ்சித்தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை, என நான்காம். துறையா வது: ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித் துறை என நான்காம். விருத்தமாவது; ஆசிரிய விருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான் காம் என்பது. இச்சூத்திரங்கட்கு நச்சினுர்க்கிரியர் உரை கிடைத்திலது. பேராசிரியர் இளம்பூரணர்க்கு முற்றும் மாறாய் எழுதுகின்றனர். பண்ணத்தி என்பதை பாவினம் என்று பொருள்படுமென்று அவர் கொள்ளவில்லை. காக்கை பாடினியர், அவிநயர் முதலிய சிலர் இனத்துக்கு இலக்கண நூல் அமைத்தனரேனும், அக்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவ ரும் இனம் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. இப்பொழுதுள்ள சங்கச் செய்யுட்களில் இனத்தைக் காண்கிலோம். பிற்காலத் தார் இயற்றியன பெரும்பான்மை இனங்களே. கம்பராமா யணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பெரிய புராணம் முதலிய புராணங்கள், காவியங்கள் முதலியன இனங்களால் ஆயவை. சங்கத்திறுதிக் காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் னரே இனம் தோன்றின. அவ்வாறு தோன்றியவற்றில் மிகப் பழையன தேவாரமும், நாலாயிரப்பிரபந்தமும். சங்க காலத்தில் மருந்துக்கும் அகப்படாத இனம் இக்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் நிறைந்திருக்கிறது. சங்க காலத்துக் கிப் பின்னர் யாப்பிலக்கண நூல் வழுவதிய அனைவரும் இனம் கொண்டனர். அவர் நூலெழுதிய காலத்திருந்த இலக்கி யத்தை நோக்கிப்போலும் — சிலர் தாம் செய்த இலக்கண நூலை இனத்திலமைத்தனர். இவை காலத்தின் மகிமை.

ஓசை:—அடி, கட்டளையடியென்றும், சீர்வகையடி என்றும் இரண்டாம். எழுத்தைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி கட்டளையடி. சீரைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி சீர்வகையடி. செய்யுளியலில் “நாலெழுத் தாதி யாக ஆறெழுத்தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப” (36) என்பது முதலிய சூத்திரங்கள் கட்டளையடியைச் சொல்லுவன சான்றோர் முற்காலத்துக் கட்டளையடியாற் செய்யுள் இயற்றினர். பிற்காலத்து அது மாறியது. “ஆங்ஙனம் விரிப்ப னளவிறந்தனவே” (செய்-51) என்னும் சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் “இந்நூல் செய்காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தா ரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெரிதும் — பின்பு கடைச் சங்கத்தாருக்கு அஃது அரிதாதலின், சீர்வகையடி பயிலச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க.” என்றும் எழுதி யிருப்பது இதை விளக்கும், கட்டளையடி பயின்ற காலத்துச் சீர்பயில வில்லையாதலால், தளையென்று அக்காலத்துக் கொண்டனர் என்பதற்கில்லை. இங்கு, பாவகையை எவ்வாறு அறிந்தனர் என்னும் வினா எழும். ஓசையைக்கொண்டு என்பது அதற்கு விடையாம். ஓசையாவது என்னவெனில், ‘மாத்திரையெழுத்திய லசைவகையென’ என்னுஞ் செய்யுளியல் முதற் சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் “பாவென்பது சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுஞ் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுள் என்று உணர்தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை” என்றும், நச்சினார்க்கினியர் “பாவென்றது இவ்வுறுப்புக்களை யுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திலிருந்து சொல்லும் பொருளும் தெரியாமல் ஒருவன் கூறிய வழியும் இஃது என்ன செய்யுள் என்று அறிவதற் கேதுவாகிப் பரந்து படச் செல்வதோர் ஓசையை” என்றும் எழுதியிருப்பன ஓசை இன்னதென்பதை விளக்கும். எழுத்துஞ் சொல்லும் தெரியாமல் என்று ஈண்டு கூறியது சீரும் தளையும் அறியக்கூடாமையைச் சுட்டும்; சீரை அறிந்தாலன்றித் தளையை பெருமையால்—இதனால், தளையேறு; ஓசையேறு; ஒன்று பிரிந்தொன்றாகாது என்பது வெளி.

அவ்வோசை அகவலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை; தூங்கலோசை என நான்காய் விரியும். இவ்வோசையை விகர்ப்பிப்பது எளிதென்றென்பது பேராசிரியர் ஓசையைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகு செவியும் நுண்ணுணர்வுமுடையார்க்கன்றி யுணரலாகா” என்றும், நச்சினார்க்கிரியர் “இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துரை போயினார்க்கே தெரிவதாம்” என்றும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் “செப்பலிசையன வெண்பா” என்னும் சூத்திரவுரையில் “இவ்வோசை விகற்பமெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்பினல்லது காட்டலாகா வென்றறிக.” என்றும், வீரசோழிய வுரையுடையார் “நெடிவடி நான்கவை” (யாப்பு-18) என்னும் செய்யுள் உரையில் ஓரிடத்து “ஓசையாவது செவிப்பலனே கருவியாக அறிவதென்பது எல்லார்க்கும் உடன்பாடாதலால்” என்றும், வேறோரிடத்தில், ‘அன்றியும் வடநூற்புலவர்க்கு ஓசை யூட்டுகவென்பதில்லையெனக் கொள்க — மேலும் அவர் பயில்வார்க்கரிதாக நூலைப் பெருக்குவதுஞ் செய்து அப்பெருமையில் யாப்புக்களையடக்க மாட்டாதே ‘மிக்குங் குறைந்தும் வரினும் ஒருபுடை யொப்புமை நோக்கி யொழிந்தவுங் கொளல்’ என்று சூத்திரஞ் செய்தமையாலே யடங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; பயில்வார்க்கெளிதாகச் சுருங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; யாப்பதிகாரத்தினுற் பயனும் செய்யுளுக்கு ஒரு பெரிய ஏதுவேயாதலால், குற்றம் என்க.” என்றும் சொல்லியுள்ளவையால் விளங்கும் இக்காலத்தார் பலர்தனையைக் கருவியாகக்கொண்டு பாக்களை விகற்பிக்கின்றனர்; அவர் வடமொழி வழக்கையும் பின்கண்ட சூத்திரங்களையும் தமக்காதாரமென்பரோ? சூத்திரங்கள்:—

“வெண்சீர் வெண்டனையான்வரும் யாப்பை ஏந்திசைச் செப்பல் எம்மனார் புலவர்.”

“இயற்சீர் வெண்டனை யான்வரும் யாப்பைத் தூங்கிசைச் செப்பலென்மனார் புலவர்.”

“வெண்சீ ரொன்றலு மியர்சீர் விகற்பமும் ஒன்றிய பாட்டே யொழுகிசைச் செப்பல்”

“கேர்நே ரியற்றனை யான்வரு மகவலும்
நிரைநிரை யியற்றனை யான்வரு மகவலும்
ஆயிரு தனையுமொத் தாகிய அகவலும்
ஏந்தல் தாங்கல் ஒழுகல் என்ற
வாய்ந்த நிரைநிரை யாகு மென்ப.”

“வேண்டனை தன்றனை யென்றிரு தன்மையின்
வெண்பா இயலது வெண்கலி யாகும்.”

என்பவை போல்வன.

ஓசைக்கும் தனைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைப் பேராசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் இருவரும் “அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி” (செய்-11) என்னும் சூத்திரவுரையில் விரிவாய் காட்டியுள்ளார். இளம்பூரணரும் “அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (செய்-86) என்னும் சூத்திரவுரையில் அதை வரைந்திருக்கின்றனர். நூல் என்னும் அடுத்த தலைப்பின் கீழ் அதை எழுதியிருக்கின்றேன். மேல் சொல்லியவற்றால் ஓசையுணர்வினது இன்றியமையாமையும், அவ்வுணர்வில்லாதார் தனையறிவைக்கொண்டு ஓசையுணர்வின் இன்மையை நிரப்ப முயல்வதும் புலனாகும்.

நூல்:—தொல்காப்பியர் காலத்து நூல் என்னும் சொல் உணர்த்திய பொருளுக்கும், இக்காலத்து அஃது உணர்த்தும் பொருளுக்கும் வேறுபாடு பெரிது, ஆசிரியர் மரபியலில் நூலுக்கு இலக்கணம் கூறிய சூத்திரம் பின்வருமாறுள்ளது. அது,

“ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெப்படக் கிளந்த வகையதாகி
யிரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியோடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.”

என்பது. பேராசிரியர் இச்சூத்திரவுரையில், “சூத்திரமும் காண்டிகையும் உரையும் என மூன்றும், அவற்றோடு குற்ற

பின்மையும் உத்தவகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின்” என்று எழுதி இருப்பதும் இதை விளக்கும். அடியிற் கண்ட செய்யுளியற் சூத்திரங்களும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கன.

“அவற்றுள நூலெனப் படுவது நூலுங்காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுன்னின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லமிவதன் பண்பே.” (167)

“அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.” (168)

“ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத்தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னாலும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய டிண்டத் தானுமென்
ருங்களை மரபி வியலு மென்ப,” (169)

மேற்கண்டவற்றுற் சூத்திரத்தானாயது நூலென விளங்கும். “மேற்கிளந் தெடுத்த” (70) என்னும் மரபியற் சூத்திரவுரையில், “பல சூத்திரத்தொடர்ந்து நூலாகி” என்று பேராசிரியர் எழுதியிருப்பது இதனை வற்புறுத்தும். “பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே யங்கதம் முதுசொல்லல்வேழ் நிலத்தும்” (79) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் “பாட்டுச் செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற் செய்யுள் எனத் தமிழ் நாட்டார் வழங்கியவாறே பெயர் பெறும் என்று எழுதியிருப்பது பாச்செய்யுள் வேறு, நூற் செய்யுள் வேறு என்பதைக் காட்டும். நூற்செய்யுள் என்று சொல்லப்படுவது சூத்திரம். பாச்செய்யுளுக்கு ஓசையுண்டு, உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள்கட்கு ஓசையில்லை. “பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினாலும்” (173) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “சூத்திரம் பாட்டென படாவோ எலின், படா; பாட்டும் நூலும் உரையும் என வேறேதினமையின்” என்றும், நச்சினூர்க்கினியர், “சூத்திரம் பாட்டெனப்படா; பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறேத

லின்” என்றும் எழுதியிருப்பன சூத்திரத்தினையது நூலென்பதையும், சூத்திரம் பாவினின்றும் வேறு என்பதையும் விளக்கும். “சிகைவெனப்படுபவை” (108) என்னும் மரபியற் சூத்திரவுரையில் “சூத்திரச் செய்யுள்” என்றும், “ஓத்தகாட்சி” (110) என்னும் அவ்வியற் சூத்திரவுரையில், “இவையும் நூற்கண்ணன்றி யொழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும்” என்றும் பேராசிரியர் கூறியிருப்பதும் இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டும். “அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக்கிளவார்” (86) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர் எழுதியிருப்பது ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. அது மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசை வகையாலல்லது பாட்டாங்குக் கூறாரென்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஓசையொழிந்து சீருந் தனையும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல்லுங்கால் பாட்டாங் காகாதென்பதாவும், அடியுந் தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலின் பாற்படுதல் உரையின் பாற்படுதல் என்பதாவும் கூறியவாரும் அது,

“ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தாகும்மே.” (சேய்-50)

“என்பது ஆசிரியப்பாவிற்சூரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசை யின்மையான் ஆசிரியமெனப்படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது. மேலும், இவரே “பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினாலும்” (173) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், “பல சொற்றொடர்ந்து பொருள் காட்டுவனவற்றுள் ஓசைதழீ இயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய் வருவது நன்னூலெனப்பட்டது” அவ்வகையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய் வருவது நூலெனப்பட்டது” என்று எழுதியிருப்பது இதை நன்கு விளக்கும். பிற்காலத்து நன்னூலாரும், “நூலிரியல்பே நுலலின்” என்றும் சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியர் சொன்னதைத் தழுவியே நூலுக்கு இலக்கணம் கூறினர். அச்சூத்திரத்தில், “சூத்திரங் காண்டிகை விருத்தியாகும்” என்னுஞ்

சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இலக்கண விளக்க நூலுடையாரும், “நூலெனப்படுவது நுவலுங்காலை” (130) என்னும் பாட்டியற் சூத்திரவுரையில், தொல்காப்பியரைத் தழுவி நூலிலக்கணஞ் சொல்லப் புகுந்து, அச்சூத்திரத்தில் “ஒரு பொருளுதலிய சூத்திரத்தானும்” என்று சொல்லியிருப்பது மேற்சொல்லியதைவற்புறுத்தும். மேலும் அவரே அவ்வியல் “எஞ்சிய இலக்கணமெல்லாஞ் சொல்லின்” என்னும் முதற் சூத்திரத்தில், “பாட்டினியலும் நூலினியலும்” என வேறு படுத்திக்காட்டி நூலுக்கும் பாட்டுக்கும் வெவ்வேறாக இலக்கணமும் அமைத்தனர். மயிலைநாதருள்ளிட்ட சில உரையாசிரிகள் பாரதம், நாலடி, நானூறு, களவியல், சிந்தாமணி, குளாமணி போல்வனவற்றை அகத்தியம் தொல்காப்பியத் தோடொப்ப நூல் என்றனர். நச்சினூர்க்கினியர் சிந்தாமணி போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளென்பரேயன்றி நூலென்றார். உரையாசிரியர் பலர் இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் இவற்றிற்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் என்று சூத்திரத்தானையவற்றைச் சொல்லிப் பாச்செய்யுளின் வேறுபடுத்தியே கூறுகின்றனர். களவியலுரையுடையாரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்வகுப்பினர். கிரந்தம் என்னும் வடசொல்லைப் புத்தகம் என்னும் பொருளில் உபயோகப் படுத்துவதுபோல நூல் என்னும் சொல்லை இக்காலத்துத் தமிழர் உபயோகிக்கின்றனர். ஓசையோடு கூடிய வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, தரீநிலைச் செய்யுட்கள் முதலியவற்றையும், ஓசை பெறாத முப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதை, மதகாமராஜன் கதைபோன்ற உரைநடைகளையும் இக்காலத்தார் நூல் என்கின்றனர். தொல்காப்பியர் முதலால், வழிநூல் என நூல் இரண்டு வகையதென்றனர். பிற்காலத்தார் அவ்விரண்டினோடு புடை நூல் அல்லது சார்புநூல் என ஒன்றைக்கூட்டி நூல் மூன்று வகையதென்றனர்.

பாட்டியல் :— சங்ககாலத்து அகத்தியர் பாட்டியல், புரணர் பாட்டியல், பன்னிருபாட்டியல் முதலிய பாட்டிய நூல்கள் இருந்தன என்பர். பன்னிருபாட்டியல் இப்பொழுதுளது. நவீதப்பாட்டியல் என்றும் ஒரு நூலுளது. பிற்காலத்து

வேண்பாப் பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், வரையறுத்த பாட்டியல், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் போன்ற நூல்கள் உண்டாயின. பன்னிரு பாட்டியலிற் சாதகம் என்னும் பாட்டைச் சொல்லுமிடத்து,

“தோற்றிய சாதகஞ் சாற்றுங் காலைப்
பற்றிய கலியுகத் துற்ற யாண்டிற்
றிருந்திய சகாத்தமு மாண்டும் பொருந்திய
ஞாயிறும் பக்கமும் மேய வாரமும்
இராசியு மன்னுற மொழிதற் குறிய.”

என்னுஞ் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. சகாத்தத்தைச் சொல்லியிருப்பது சாலிவாகன சகாத்தமா யிருத்தல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் வேறு சகாத்தம் வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் கி. பி. 78-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதை இயற்றியோர் சங்கப் புலவரில் பரணர், சீத்தலையார், அவநயனார், கல்லாடனார், பொய்கையார் முதலியோராதலால், இது, சங்கத்திறுதிக் காலமாகிய கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு முந்தி இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். வேண்பாப் பாட்டியல் நேமிநாதரா லியற்றப்பட்டது. இப்புத்தகத்தைப்பற்றிப் பிற்பாகம் மூன்றாங் காலப் பகுதியிற் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்க, சிதம்பரப் பாட்டியலுடையார் சரித்திரத்தை நாலாங்காலப் பகுதியிற் பார்க்க. இலக்கண விளக்கமுடையார் சரித்திரமும் அப்பகுதியினதே. பலவகைப் பாட்டுக்களின் இலக்கணம் கூறும் நூல் பாட்டியல் எனப்படும். சங்க காலத்திருந்த பாட்டின் விகற்பங்களுக்கும், பிற்காலத்துப் பாட்டு விகற்பங்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள. பன்னிரு பாட்டியல் முதல் ஓவ்வொரு பாட்டியலுமுள்ள விகற்பங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதனால் அவை விளங்கும். வேறுபாடுகளிற் சிலவற்றையே ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். பன்னிரு பாட்டியலிற் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்னும் பெயர்கள் காணக்கிடையா. இக்காலத்து பன்னிரு பாட்டியற் பதிப்பில் ஒரு மூலையில் காப்பியம் என்றும் சொல் காணப்படுகிறது. அடியார்க்கு நல்லார் நச்சி

னார்க்கினியர் இருவரும் அச் சொல் அதிற் காணப்பட்டிருப்பதினாலும் அச்சொல் அந்நாட்டினரின் குறிப்பிட்டிருப்பதென்பது திண்ணம். தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் பெயர் உளது. பன்னிரு பாட்டியலில் அதற்குச் சொல்லியிருக்கும் இலக்கணத்திற்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டியல்களின் காரணப்படும் இலக்கணத்திற்கும் சில பேதங்கள் உள. பிற்காலத்தார் தொடர்நிலைச் செய்யுளை பெருங்காப்பியம், காப்பியம் எனப் பிரித்தனர். சிலர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் பெயரையே சொல்லாது பெருங்காப்பியம், காப்பியம் இவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறினர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு காவியம் என்னும் பெயரிட்டு நியாயம் எழுதினர் அடியார்க்கு நல்லார். அதை மறுத்து எழுதினர் நச்சினார்க்கினியர். நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பர். காப்பியம் அல்லது பெருங்காப்பியமென்றார், புராணமென்பது இக்காலத்துச் சொல்லப்படுமியல்பிற் சங்க காலத்திலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பன்னிரு பாட்டியலில் அப்பெயர் இல்லை. சிதம்பரப் பாட்டியலில் உளது. இலக்கண விளக்க நூலுடையார் பாட்டின் விகற்பங்களைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள், தனிநிலைச் செய்யுளின் விகற்பங்களாயமைத்து இலக்கணம் கூறினர். அவர், அணியியலில் “அவற்றுட்—பெருங்காப்பியமே காப்பியமென்றாங்—கிரண்டா வியலும் பொருட் தொடர் நிலையே” (8) என்று சூத்திரத்திருப்பதை நோக்கப் பன்னிரு பாட்டியலின் சொல்லிய பாட்டின் விகற்பங்களெல்லாம் பெருங்காப்பியம் காப்பிய மென்பதில் அடங்குமென்பது அவர் கருத்தென விளங்கும். பிற்காலத்தார் பாட்டின் விகற்பத்தைப் பெருக்கி 96 என விரிப்பார். நாலாயிரப் பிரபந்தத்துக்கு அப்பெயர் வாய்ந்தது பிற்காலத்து வழக்குப் பற்றிப் போலும்! சங்க காலத்துச் செய்யுள்களுக்குக் காப்பியம், பிரபந்தம் என்னும் பெயர் அக்காலத்து வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

செய்யுளியல் பொருளதிகாரத்தின் பாற்படுவதென் ? தொல் காப்பியர் செய்யுளுறுப்பு மூப்பத்து நான்கில், பொருள் ஒன்று என்றனர்: செய்யுளுறுப்பென அவர் கூறிய எட்டு

வனப்பும் பொருளன்றோ? “மாத்திரை யெழுத்திய லசை வகை யெனா” என்னும் முதற் சூத்தரவுரையில் பேரா சிரியர் “மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினார்; செய்யுள் யாண்டோதுப எனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென் பன உறுப்புடைப் பொருளின் வேறெனப்படா; பொருளெ னப்படுவன உறுப் பே; அவற்றதிட்டத்தினை முதலென வழங்குபவாகலான் உறுப்பினையே சொல்லி யொழிந்தார்” என்று கூறியவற்றால், செய்யுளுறுப்பெல்லாம் பொருள் என்பதும், உறுப்பும் உறுப்புடைப் பொருளாகிய செய்யு ளும் வேறெனப்படாவென்பதும் விளங்கும். பொருளை உறுப்பாயுடையதற்கு இலக்கணங் கூறுமிடம் பொருளதி காரத்தைத் தவிர்த்து வேறு யாதாயிருத்தல் இயல்புடைத் தாம்? வாழ்த்து, வசை முதலிய பொருள்கள் இன்னினை பாவில் அடைக்கப்படவேண்டுமென்று விதிப்பதற்குப் பொருளதிகாரமே இடமன்றோ? இலக்கண விளக்க நூலு டையாரும் “பொருட்கிடஞ் செய்யுளாதலினதனைத்—தெரிப் பது மதனது திறனெனல் வரையார்” (அணி-2) என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி எனக்கொள்க. இச்செய்யுளியலில் வேறு பாடு பலவுளவேனும் ஈண்டுச் சிலவற்றையே காட்டினேன்.

இது நிற்க, முற்காலத்தார் நிகழ்ந்த சரித்திரங்களைத் தாம் அறிந்தவாறு கூறினார். பிற்காலத்தார் அவற்றைத் திரித்தும் பெருக்கியும் குறைத்தும் கூறுவர். முற்காலத்துச் செய்யுட்களில் தன்மையணி அல்லது சபாவோக்தியலங்கா ரம் என்னும் பொருள்கள் பெருகிக் கிடந்தன. பிற்காலத் தார் செய்யுட்களில் அதிசயோக்தியின் பெருக்கத்தையே பார்க்கலாம்.

பொருளிலக்கணம் :— உரையாசிரியரெனப்படும் இளம் பூரணர் கொள்கையைத் தழுவி இதை எழுதுகின்றேன். பொருள் என்பது சொல்லினாலுணரப்பட்டது என முன் னமே சொல்லியிருக்கிறேன். சாதாரணமாய் உலகத்திற் பொருள் என்பதை உருவப்பொருள் எனக் கொள்கிறார்கள். ஈண்டுப் பொருள் என்பது அது மட்டுமன்று வினையையும்

பண்பையும் உணர்த்தும். அப்பொருள் முதல், கரு, உரி என மூவகைப்படும். முதற்பொருள் நிலனும் காலமும் என இருவகைப்படும். நிலன் என்பது இடம். காலம் இடம் என்பவற்றை ஆங்கிலேயர் டைம் அண்டு ஸ்பேஸ் என்பர். இவ்விரண்டின் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாதன வாம். முதலிற் காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நமக்கு முன் தோன்றியவர் யாவர்? அவருக்கு முன் யாவர்? அவருக்கு முன் யாவர் என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டு போனால் இந்த உலகம் உற்பத்தியான காலத்தையொட்டியதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உலக உற்பத்திக்கு முன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்கு முன் இருந்ததென்ன? என்று விசாரித்துக்கொண்டு போனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின் தோற்றம் நம் மனத்திற் கெட்டாதெனத் தெரியும். அவ்வாறே நமக்குப் பிற்காலத்து இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப் பிறகு இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப் பிறகு என்ன? என நெடுக விசாரித்துக் கொண்டுபோனால் முடிவு ஏற்படாது காலத்தின் ஈறும் மனத்திற்கெட்டாதெனத் தெரியும். இடத்தையும் இது போலவே நாமிருக்குமிடத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அப்பாலுள்ளது என்ன? அதற்கப்பால் என்ன? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டு போனால் அதற்கும் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாதெனத் தெரியும். ஏனைய இரண்டு பொருளும் முதற்பொருளிற் றேன்றுவனவாம். காலத்திலும் இடத்திலும் தோன்றாத பொருள் இல்லை தோற்றமும் ஈறும் அறியவொண்ணாத பொருளுக்கு இலக்கணம் சொல்ல இயலா தாகையால் தொல்காப்பியர் இடத்திற்குத் தமிழ் நாட்டையும், காலத்துக்கு ஒரு யாண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு இலக்கணம் கூறினர். விசாலித்துப் பரந்த இடத்தையுடைய இந்த உலகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய தமிழ் நாட்டிற்குச் சொன்ன இலக்கணமே மற்றப் பகுதிகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். அவ்வாறே ஒரு யாண்டுக்குச் சொன்னது பிற காலத்துக்குமாம். கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோன்றும் பொருள். அவை, “தெய்வமுனாவே மாமரம் புட்பரை-செய்தியாழின்

பகுதியொடு தொகைஇ - அவ்வகை பிறவுங்கருவென மொழிப” (தொல் பொருள். அகத். 18) என்பதனால் விளங்கும். மக்களும் கருப்பொருள் ஆவர். உரிப்பொருளாவது மக்கட்குரிய பொருள், திணை, ஒழுக்கம், உரிப்பொருள் என்பன ஒரு பொருட்கிளவியாம். உரிப்பொருளைத் “திணைக்குரிப் பொருளே” (தொல்-பொரு-அகத். 14) என்று தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்க, மக்கட்குரிப்பொருள் என்பதென்னை யெனின் மக்கட்குரிய வொழுக்கத்தைத் திணையென்றாகலின் அது பொருத்தமுடையதேயாம் என்க. மேற் சொல்லியதானே உலகத்துப் பொருள் எல்லாம் முதல், கரு, உரி என்னும் பகுப்பில் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமிழ் மக்களின் பொருட்டு இலக்கணம் சொல்லப் புகுந்தாராதலின், பொருளதிகாரத்தில் அக்காலத்துத் தமிழ் மக்களது ஒழுக்கம் அல்லது திணைக்கு இலக்கணம் சொல்வதை மேற்கொண்டனர் தமிழ் மக்கள். ஒழுக்கத்தை அகம் புறம் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். அதாவது உள் ஒழுக்கம் வெளி ஒழுக்கம் என. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன உருப் பொருளிலடங்கும். வடநூலார் இவற்றைத் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்பர். இவற்றுள் இன்பமே காமம் எனப்படும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், திருவள்ளுவனாரும் காமம் என்னும் மொழியையே கொண்டனர். தொல்காப்பியர் காலத்திருந்த தமிழ் மக்களின் ஒழுக்கத்தை அவர் பதினான்காகப் பகுத்து அவற்றில் அகவொழுக்கமாகிய அகத்திணைக்கு ஏழும் புறவொழுக்கமாகிய புறத்திணைக்கு ஏழும் ஆக அமைத்தனர். அகத்திணை யேழில், காமத்தையும் புறத்திணை யேழில் ஒழிந்த அறம், பொருள், வீட்டையும் விரித்தனர். அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் சேல்லா நிலமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படுவதன்றாகலான், புறத்தில் வீடு பேற்றிற்குரிய வானப்பிரத்த சன்னியாசிகளியல்புங் கூறினர். இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடுதலானும், பொருளானே அறஞ்செய்யலானும் இன்பத்தைக் கூறும் அகத்திணையியலை முன்

வைத்துப் பொருளையும், அறத்தையும் கூறும் புறத்திணையியலைப் பின்வைத்தனர். இன்பம் அல்லது காமத்தை ஒரு தலைக்காமம், ஓத்தகாமம், பொருந்தாக்காமம் என மூன்றாகப் பகுத்தனர். அகத்திணையியலில், கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணைகள் ஓத்தகாமம். இவற்றைக் களவியலில் இறையனார் அன்பின் ஐந்திணை என்றனர். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக்காமம், இவற்றில் ஓத்தகாமமே சிறைப்புடையதாகலின் நிலத்தை ஐந்தாகப் பிரித்து, அன்பிணைந்திணைக்கும் திணைக்கு ஒவ்வொன்றாக நிலத்தை அமைத்தனர்; அவ்வாறு அமைத்த நிலத்தில் அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை நடைபெற்றமையால் குறிஞ்சி முதலாக மேற்கூறிய ஐந்திணைகளையே, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்றனர் என்பது உரையாசிரியர்” அகமாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலெனவும்; கைக்கிளை, பெருந்திணை எனவும் ஏழு வகைப்படும்” என அகத்திணையியல் முதற் குத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதால் விளங்கும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என விகற்பித்துக் கூறினாரேனும் அவை ஒன்றோடொன்று விரவியே நிற்கும். “அகத்திணையாவது அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல் வேண்டும்” என்று உரையாசிரியர் “அடியோர் பாங்கினும்” (அகத்-23) என்னும் குத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதாலும் அதை அறியலாம். மேலும் கற்பியலில் தலைவனையும் தலைவியையும்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியுஞ்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.” (51)

என்று குத்திரம் செய்திருப்பதும் நான் சொன்னதை ஆதரிக்கும். அகத்திணையை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் என்னும் இயல்களிற் தொல்காப்பியர் சொன்னார். தலைவனும் தலைவியும் பிறரறியாமல் தனித்துக் கூடும் வழக்கம்

பெரும்பாலும் அக்காலத்துத் தமிழர்களுக்குள் நடைபெற்றது. அது யாழோர் கூட்டம் அல்லது கந்தர்வ விவாகத்தையொத்தது. பிறர் அறிந்தாலும் அல்லது பெற்றோர் தலைவியைக் கொடுக்கப் பெற்றாலும் அது கற்பெனப்படும். அக்காலத்து மணம் நிகழ்வதற்கு மந்திரத்தோடு சடங்குகளில்லை. களவொழுக்கத்தால் நேரிடும் திங்குகள் வாராமற்காக்க ஆரியர் அவைகளை அமைத்தனரென்பது, “பொய்யும் வழுவந்தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் காரணமென்ப” (கற்பியல்-4) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

புறத்திணையும் உரிப்பொருளில் அடங்குமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். புறத்திணையிலிற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்தங்களும் காமத்தோடு விரலிய என்பது பிண்ட பன்னிருபடலச் சூத்திரத்தால் விளங்கும். அது,

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுவகை நுதலிய துலக மவற்றுள்
அறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனைப் படுவது பொருள்குரித் தன்றே.”

என்பது புறத்திணை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்பகுதி, என எழு வகைப்படும் அவையாவன: நிரை கோடல், பனிகவயிற்சேறல், எயில் வளைத்தல், இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளததுப்பொருதல், வென்றி, நிலையாமை, புகழ்ச்சி என்பனவாம். இவற்றை அகத்திணையாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பொருந்திணை, கைக்கிளை இவற்றிற்கு முறையே புறன் என்பர். வீடு கூற இயலாதாயினும் வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாகிய “நாலிரு வழக்கிற்குபதப் பக்கம்” (புறத்-20) “காம நீத்த பால்” (புறத்-21) முதலியவற்றை இவ்வியலிற் கூறினர். நாலிருவழக்கிற்குபதப் பக்கம் மாவது:—

“நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சேரர்சடை தாழச் சுடரோம்பி—பூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள்விருந் தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி” (புறப்-வெண்-வாகை-14)

என்பது. காமரீத்தபாலாவது ஆசையை அறவிடுத்தல். அது

“காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்றின்

நாமம் கெடக்கெடு நோய்” (குறள்-மெய்யுணர்-10)

என்பது.

பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் மூன்று இயலையும், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஒரு இயலையும் இதுவரையிற் சொன்னேன். ஒழிந்த ஐந்தியல்களில் பொருளியலில் அகம் புறம் என இரண்டினையும் பற்றிவரும் பொருளியல்பும், மெய்ப் பாட்டியலில் அகம் புறம் என்னும் இரு பொருட்கண்ணும் குறிப்புப்பற்றி நிகழும் மெய்பாட்டியல்பும் உவமவியலில் வடிவும் தொழிலும் பண்பும் பயனும்பற்றி உவமிக்கப்படும் உவமவியல்பும், செய்யுளியலில் மூவகைச் செய்யுளியல்பும், மரபியலில் வழக்கிலக்கணமும் ஆசிரியர் உணர்த்தினார். பிற்காலத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் இறையனாரகப் பொருள், நாற்கவிராஜரும் அகப்பொருள் விளக்கம், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஐயகுறிதனாரியற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியனவும் ஐந்திலக்கணமும் சொல்லப் பல நூல்களும் உண்டாயின முற்காலத்திருந்த அகவொழுக்கமும் புறவொழுக்கமுமென்பதும் பெரும்பான்மை மாறின. களப்புப்புணர்ச்சி, ஆகோடல் முதலியன இக்காலத்துக்கு முற்றும் பொருந்தாதவை. பண்டைச் செய்யுள்களை யறிவதற்கு அகத்திணையிலக்கணமுடையனப்படும். இக்காலத் தொழுக்கம் பலவற்றுக்குப் பண்டையிலக்கணம் பயன்படா, தொல்காப்பியர் ஒத்த காமத்திணைகளை ஐந்தாகப் பிரித்தனரேயன்றி அவைகளைப் பிரித்துத் துறை கூறிற்றிலர். பிற்காலத்தார் சிலர் அகத்திணைத்துறைகளை 400 ஆக்கினர். சிலர் 600 ஆக்கினர். ஒருவர் 900-ம் ஆக்கித் தாமியற்றுங் கோவை முற்றுப்பெறுவதன் முன்காலஞ்சென்றனர். பன்னிருபாட்டிலுடையார் அகப்பொருட் கோவையைப் பாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக்கினர். துறை விபரம் கூறிற்றிலர். சங்கக் காலத்துச் செய்யுள்களிலெல்லாம் ஐந்திணையே கூறப்பட்டுள்ளன. துறைபகுப்புக்களைக் கானேம். புறத்திணைக்குத் துறைப் பெயர் வகுத்தனர்.

எழுத்தும், சொல்லும் :— எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக் கணங்களிலுள்ள வேறுபாடுகளையெல்லாம் எழுதுவதானால் ஒரு புத்தகமாகும். சிலவற்றையே ஈண்டுக் காட்டுகின்றேன்.

1. தொல்காப்பியம் இயற்றியகாலத்து, ச, சை, செள என்னும் எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வாராவென்பது “சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே—அ, ஐ, ஔவெனு முன் றலங்கடையே” (தொல்-எழுத்-மொழி-29) என அவர் சூத் திரஞ் செய்ததனால் தெரிகிறது. இவை சங்கத்திறுதிக் காலத்துக்கு முன்னரே வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டன. சங்கம் என்னும் மொழியே அதற்கு ஒரு சான்றும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலியவற்றில் ச, சை என்னும் எழுத்துக் களை முதலாகவுடைய மொழிபல காணப்படுகின்றன. செளந் தர பாண்டியன் என்பதுபோலச் செள என்னும் எழுத்தை முதலாகவுடைய மொழிகளும் இக்காலத்துப் பலவுள.

2. உண்ணும், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சப் பொரு ளில் உண்மன, செய்ய்மன என முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து ஒழிந்தன.

3. இயற்பெயரைப் பின்னும் சிறப்புப்பெயரை முன் னும் வைத்து “முனிவன் அகத்தியன்” என்றற்போல முற் காலத்து வழங்கியன. இக்காலத்து இடம் மாறின.

4. திசைச் சொல்லிலக்கணம் தொல்காப்பியர் சொன்ன தினின்றும் முற்றும் மாறியது

5. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின், அழன், புழன் என்னும் பழைய மொழிகள் வழக்கிற் கழிந்தன.

6. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் எழுத்துக் களின் உருவம் மாறியது. அதற்குமுன் இருந்தது வட் டெழுத்தெனப்படும்.

தமிழின் அபிவிருத்தி :— முதன் முதல், உள்ள தமிழ்ச் செய்யுள்களை இறந்துபடாமற் பாதுகாப்பது தமிழரின் பெருங் கடமையாம். செய்யுள் என்பன, நூற்செய்யுள்,

உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் என்னுமிவை இவற்றுள் பிற்காலத்தார் செய்தன சில போற்றற்குரியனவோ என்பது ஆராய்தற்பாலது. முற்காலத்துச் சான்றோர் செய்த அரிய செய்யுள்கள் இறந்தனபோக எஞ்சியவற்றிற் பல, பல பெரியோர்களின் நன்முயற்சியால் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. ஆதரிக்கும் வள்ளல்கள் உளரேல் மற்றவையும் இதுகாறும் வெளிவந்திருக்கலாம். அச்சிட்ட புத்தகங்களை மேல்நாட்டார் போல விலை கொடுத்து வாங்குவோர் பல்லாயிரவர் இந்நாட்டில் இருப்பினும் வெளிவந்திருக்கலாம். வங்கநாட்டில் ரவீந்திரநாதர் என்னும் உலகமெங்கணும் புகழ்பெற்ற மகாகவி ஒருவர் இருப்பது யாவருமறிந்தது. அவர் எழுதிய புத்தகமொன்று ஐர்மனி தேசத்தில் உலகப் பெரும்போரால் அத்தேசத்தார் எல்லா நாடியும் ஒடுங்கியிருக்கும் இக்காலத்தில், ஒரு பதிப்பில் முப்பது லக்ஷம் பிரதி அச்சிடப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. மேல்நாடுகளில் விலைக்கு வாங்கிப் புத்தகம் படிப்போர் தொகைப் பெருக்கத்துக்கு இது சான்றாகும். மெகாலே என்று ஆங்கிலப் புலவரொருவர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தார். அவர் ஆங்கில நாட்டுச் சரித்திரம் எழுதி அதை விற்ற தொகையைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடவையில் நான்கு லக்ஷ ரூபாவுக்குச் செக்குக் கொடுத்தாரென்று அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. மேல்நாடுகளில், புத்தகம் எழுதிப் பெரும் பணக்காரரானோர் அநேகர். நமது நாட்டில் அவ்வாறு படிப்போர் தொகை மிகவுங் குறைவு. அருமையான பண்டை நூல்களை உலகத்துக்குப் பயன்படுமாறு பெருமுயற்சி செய்து அச்சிட்டு வெளியிட்ட சில சான்றோர் தாம் அதற்குச் செலவிட்ட பணமும் கிடைக்கப் பெறுதுவருந்துகின்றனர். நமது நாட்டில் தமிழ்க் கல்வியைப் பெருக்கினால் இக்குறை தீரும். தமிழறிஞர் பலரது இடுக்கணும் தொலையும். அதைப் பெருக்குவது தமிழரது முக்கிய கடமையென்பதில் ஐயமென்ன? உள்ள தமிழ்க் கல்வி இழந்து போகாமல் இருப்பதற்கும் அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியமன்றோ? அது பரவி விருத்தியடைவதற்கு நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய உபாயங்களை எனக்குத் தோன்றிய வகையிற் பின் எழுதுவேன்.

தமிழ்மொழி மிக்க மேன்மையையும் அகற்சியையும் உடையதாயினும் சில குறைகளையுமுடையதென்பதை மறுத்தற்கில்லை. அம்மொழியைச் சான்றோர் வழக்கு, செய்யுள் என இரண்டாகப் பகுத்தனர். வழக்கென்பது உலகவழக்கு, பின்கண்ட நன்னூற் சூத்திரம் இதை விளக்கும். அது,

“இலக்கண முடைய திலக்கணப் பொலி
மருஉவென் ருரு மூவகை யியல்பும்
இடக்க ரடக்கன் மங்கலங் குழுஉக்குறி
எனுமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல்” (பெயரியல் 10)

என்பது. இச்சூத்திரவுரையில், சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர் “இயற் சொல்லாகிய உலக வழக்கத்தையும், திரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொல்லாகிய செய்யுள் வழக்கையும்” என்று எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. “யார்க்குந்-தம் பொருள் விளக்குந் தன்மையவியற்சொல்” (சுன்-பெய 14) என்றதனால் உலக வழக்கென்பது பெரும்பான்மை பேச்சு வழக்கென்று பொருள்படும் மரபியலில் தொல்காப்பியர் “வழக்கெனப்படுவதுயர்ந்தோர் மேற்கே—நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான்” (92) என்று சூத்திரஞ் செய்திருப்பதைக் கொண்டு வழக்கென்பதற்கு வேறுபொருள் கூறுவாறுமுளர். செய்யுளென்பது “பாட்டு உரை நூல்” என மூவகைப்படும். செய்யுளிலக்கணத்தை நன்னூலார் பின்கண்ட சூத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். அது,

“பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” (பெயரியல் 11)

என்பது. செய்யுள் அறிஞர்களாற் புனையப்படுவது. அது பெரும்பாலும் எழுத்திலமைக்கப்படும். நூற்செய்யுள், பாச் செய்யுளிரண்டும் தமிழில் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆயினும் நூலிற் சில மாறுதல்கள் செய்யவேண்டியன உளவென்று நினைக்கிறேன். உரைச்செய்யுள் அல்லது பாச் செய்யுளுக்கும் அவைகளின் பொருளை விளக்கிச் சில உரையாசிரியர்கள் எழுதியன உள. தொல்காப்பியர்,

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும்
 பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
 பொருளொடு புணராப் பெயம்மொழி யானும்
 பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
 றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப்” (174)

என்று செய்யுளியலிற் சொல்லிய சூத்திரவுரையில் உரை யாசிரியர்கள் “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும் என்பது ஒரு பாட்டினை இடையிடை கொண்டு நிற்குங் கருத்தினுள் வருவன..... அவை தகடூர் யாத்திரையும் சிலப்பதிகாரமும் போல்வன” என்றும், “பாவின் நெழுந்த கிளவியானும் என்பது பாட்டினிற் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெதுவன போல்வன” என்றும், “பொருளொடு புணராப் பொய் மொழியானும் என்பது ஒரு பொருளினிற் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன; அவை ஒரு யானையும் குரீஇயும் தம்முள் நட்பாடி-இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தன வென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள்படத் தொடர் நிலை யான் ஒருவன் கற்று வரலாற்று முறையான் வருகின்றன” என்றும், “பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது பொய்யெனப் படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுவதற் கேது வாகுந்தொடர்நிலை...அவையாவன சிறுகுரீஇயுரையும் தந்திர வாக்கியமும் போல்வன” என்றும் எழுதியுள்ளமை யால் முற்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களுட் பாட்டுக் களுக்கிடையிடையே வீடயங்களும், சூத்திரங்களுக்குப் பொருளும், பொய்க் கதையும், வேடிக்கைக் கதையும் உரை நடையில் எழுதப்பட்டன என்பது விளங்குகிறது. ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜர்மன் முதலிய மேல்நாட்டுப் பாஷைகளில், சகல சாஸ்திரங்களும் சரித்திரங்களும் மற்றுமுள்ளனவு மெல்லாம் உரைநடையில் எழுதப்படுகின்றன. பொருள் களை அழகாயும் தெளிவாயும் வன்மையுடனும் விவரிப்பதில் அம்மொழிகளிலுள்ள உரைநடை மிகச் சிறந்தவை தமிழி லோ மதம், ஜோசியம், வைத்தியம், பரதம், இசை மற்று முள்ள கலைகள், நீதி நூல், புராணம் முதலிய யாவும் பாச் செய்யுளிற் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளிலுள்ள திரி

சொல், சந்தி, சொற்றொகுதியின் அமைவு இவைகளாற்
பொருள் எளிதில் புலப்படுகிறதில்லை. நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்
தோர்க்கன்றி அவை பயன்படுவது அரிது. சொற்றொடரின்
பொருளையறிவதற்கே பெரும்பாலும் பாடம் கேட்டாக
வேண்டியதாயிருக்கிறது. அவற்றிற் சொல்லியிருக்கும் விஷ
யம் கடினமாயிருந்தால் அதை அறிவதற்குள்ள கஷ்டம்
தனி. வைஷ்ணவர்கள் மத சம்பந்தமான விஷயங்களையும்
ஆழ்வார்கள் முதலியோர் சரித்திரங்களையும் அவற்றை அறிய
விரும்பும் மக்கள் எளிதில் உணரும்பொருட்டு மணிப்பிர
வாள உரைநடையில் எழுதியிருக்கின்றனர். மணிப்பிரவா
ளம் என்பது ஆரியர். ஆருகதர், பெளத்தர் இவர்கள் தென்
னாடு போந்து வடமொழியிலுள்ள விஷயங்களைத் தமிழில்
சொல்லமுயன்றபோது உண்டாகியது. மணிஎன்பது முத்து.
பிரவாளம் என்பது பவளம். முத்தையும் பவளத்தையும்
கோத்தது போல வடமொழியும் தென்மொழியும் கோத்த
மொழித்தொடர் என்பது பொருள். இவற்றில் எது முத்து?
எது பவளம்? என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் ஆகேஷபமுண்
டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிரவாள நடையைக் கைக்
கொள்ளாவிட்டால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களி
லுள்ள பொருள்களைச் சுத்தத் தமிழிற் புலப்படுத்த முடியு
மென்று தோன்றவில்லை. மணிப்பிரவாளம் பாச்செய்யுள்
களிலும் காணப்படும். இவ்விரவு மொழிக்குப் பெயர் முத
லில் கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டிலியற்றிய வீரசோழியத்
திற் காணப்படுகிறது. அது,

“இடையே வடவெழுத் தெய்தில் வீரவியலீண்டே துரை
நடையேது மில்லா மணிப்பிர வாளநற் றெய்வச்சொல்லின்
இடையே முடியும் பதமுடைத் தாங்கின விக்கவியின்
ருடையே துறைநற் பிரளிகை யாதி துணிந்தமீயே.”

(அலங்-40)

என்பது. மணிப்பிரவாளத்துக்கு எதுகையில்லை என்பது
இவர் கொள்கை. ஆங்கிலராட்சி இந்நாட்டில் நடைபெறத்
தொடங்கிய பின்னர்த் தமிழ்ச் சமாசாரப் பத்திரிகைகள்

தோன்றிப் பெருகுகின்றன. “செந்தமிழ்” போன்ற பத்திரிகைகளும் உண்டாயின. மொழிபெயர்ப்புக்களும் வேறு புத்தகங்களும் தமிழ் உரைநடையிலுண்டாயின. சில யாண்டுகளாய் நாவல் எனப் பெயரிய கட்டுக் கதைகள் பெருகி வருகின்றன. இவைகள் உரைநடையில் எழுதப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் தமிழை நன்றாய்க் கற்றுணராதவர்களால் எழுதப்படுவதால் தமிழ் நன்றாயிருப்பதில்லை. இன்னும் பல தோஷங்களும் அப்புத்தகங்களிற் காணப்படும். நல்ல தமிழிற் குற்றமின்றி இயற்றப்பட்ட உரைநடைப் புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. ராசாங்க நடவடிக்கைத் தமிழை இவற்றோடு சேர்த்து யோசிப்பதற் பயனில்லை. இனி, பல பல சாத்திரங்கள், சரித்திரங்கள், வேதாந்தம் மற்றுமுள்ள பல விஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குற்றமற்றதும், தெளிவும் அழகும் வாய்ந்ததுமான தமிழுரை நடையில் எழுதுவதானால் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் பயனடைவார்கள்.)

(இனி உரை நடை எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பதை எனக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லுகிறேன். தமிழிலக்கணத்திற் சந்தியென்று ஒன்றிருப்பது சொற்றொடரின் பொருள் விளங்குவதற்குத் தடை. ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளிற் சந்தியில்லா திருப்பது அவைகளின் தெளிவுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. தமிழர் பேச்சு வழக்கிற் சந்தியை உபயோகிப்பதில்லை. அதனால் ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறிவதற் கஷ்டம் இல்லை. உரைநடை அல்லது வாசகத்தை எழுதும் பொழுது வீணான சந்தி இலக்கணத்தைக் கைவிட்டுப் பதங்களைத் தனித் தனியே எழுதவேண்டும். யமகவந்தாதிச் செய்யுள் ஏகபாதம் முதலியவற்றைப் பிரிப்பவரைப் பார்ப்பதனால் நான் சொல்லுவது விளங்கும். ஒரு செய்யுளிலுள்ள சொற்களைப் பலவகையாகப் பிரிப்பதனால் அந்தச் செய்யுள் வேவ்வேறு சொற்றொடர்களுடையதாகிப் பல பொருள்களைக் கொடுக்கின்றது. சந்தியிலக்கணத்திற் புணர்ந்த பதங்களை இப்படிப் பிரிக்கிறதோ? அப்படிப் பிரிக்கிறதோ? என்னும் ஐயம் நீங்கும்வரை சொற்றொடரின்

பொருள் விளங்காதே. இக்காலத்தில் சில ஆன்றோர் சந்தியிலக்கணத்தை விட்டுச் சொற்களைத் தனித்தனியே எழுதி வருவதைப் பார்க்க மிகவும் ஆறுதல் உண்டாகிறது.

உரை நடையிற் திரிசொற் பிரயோகத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும். இயற்சொற்களையே பெரும்பான்மை உபயோகித்தல் வேண்டும். இலக்கண வழுப்பு காமற் காக்க வேண்டும். இழி வழக்கினுள்ள இயற்சொற்கள் இலக்கண வழுவினவேனும், அவைகளைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கப் பிறபாஷைச் சொற்களைச் சேர்ப்பது தவறேயாம். தாசில்தார், தாலாகா, ஜில்லா, சப் கோர்ட்டு, முனிசிப்கோர்ட்டு, வக்கில் முதலிய பல சொற்கள் மகம்மதியர் ஆட்சிக் காலத்திலும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலும் தமிழியற் சொற்கள் போல நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ் மக்கள் யாவரும் அவற்றின் பொருளை அறிவர். அவற்றின் பொருளை புணர்த்தக்கூடிய வேறு பதங்களை அவற்றுக்குப் பிரதியாகச் சொன்னால் அறியார். உதாரணம்:—ஹைக்கோர்ட்டு என்றால் யாவரும் அறிவர். அதை உயர்தர மன்றம் என்று சிலர் எழுதுகின்றனர். அதைப் படிப்போர் அதன் பொருளை யறியாது மயங்குகின்றதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவைகள் முதலிற் பிறபாஷை மொழிகளாயிருந்தாலும் தமிழியற் சொற்கள் போல வழங்கிவிட்டன. “கடிசொல்லில்லை காலத்து படினே” (எச்-56) எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லியபடி இவை தமிழியற் சொல்லேயாம். நன்னூலார் இவற்றைத் திசைச்சொல் என்பர். “ஒன்பதிற்றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினும்—தங்குறிப் பினவே திசைச் சொல்லென்ப” (பெய-16) என்பது அதை விளக்கும். “ஒன்பதிற்றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினும்” என்னும் சொற்றொடர் தொல்காப்பியர் திசைச்சொல் இலக்கணம் சொல்லும் சூத்திரத்தோடு நன்னூலார் சேர்த்ததாம். இவ்வகை மொழிகளை ஆளும்பொழுது சில சமயம் வட வெழுத்துக்களையும் ஆளவேண்டி வரும். தமிழர் அறியாத புது விஷயங்கள் பலவுள. ஆங்கில உரைநடைப் புத்தகங்களை எடுத்து விரித்தால் விஷயங்கள் பாராக்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட

டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். காமா, புல்ஸ்டாப், பாரா என்ற வற்றை யுணர்த்தும் தமிழ்ப்பதம் என்னவென்று ஆராய்தல் கிடைப்பதரிது. ஒரே புத்தகம் பல வால்யூம்களாகப் பிரிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. வால்யூம் என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ப்பதம் கிடைப்பதரிது. இன்னும் இவைபோல்வன பல உள. ஆங்கிலத்தில் 'ஸெண்டன்ஸ்' என்பதை வாக்கியம் என்கிறோம். வாக்கியம் என்னும் பதம் தொல்காப்பியம் நன்னூல் இவைகளிற் காணப்படவில்லை. நன்னூலார் வாக்கியத்தையும் தொடர்மொழி என்பர். புலவர்கள் வாக்கியத்தைத் தொடர்மொழியென்றதை நான் கேட்டதில்லை.

மேல்நாட்டார் சென்ற நூற்றைம்பதாண்டுகளுக்குள், புதிதாய் அநேக விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்து அபிவிருத்தி செய்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்டு தொழில்களை விர்த்திசெய்து நாம் முன்னறியாத பல யந்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மேலான நிலைமையி லிருப்பதற்கு அவைகளும் முக்கிய காரணம். அவர்கள் இந் நாட்டிற் புகுவிட்ட அச்சியந்திரம் தமிழ்ப் புத்தகங்களின் பிரதிகளை அளவிறந்தனவாய் அதிசொற்பகாலத்திற் பெருக்குவதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஓலையேட்டில் எழுதிப் புத்தகத்துக்கும் அச்சப் புத்தகத்துக் கும் உள்ள வேற்றுமையை அறியாதார் யாவர்? இது நிற்க; அந்தசாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதுவதானால் அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களுக்குரிய பதங்களைத் (technical terms) தமிழ்ப்படுத்துவது எப்படி என்பதை யோசிக்கவேண்டும். சூபிரதிபம் தமிழில் கிடைப்பது அறிது. இப்படித் தங்கள் பாஷையிற் பிரதி சொற்கள் கிடைப்பது அரிதாயிருந்ததால் ஜப்பானியர் மேல்நாட்டுப் பாஷைப் பதங்களை அப்படியே எடுத்துத் தங்கள் பாஷைச் சொற்களாக வழங்கினர். மேல் நாட்டாரோடு நாம் பழக இப்பதங்கள் ஒன்றாயிருப்பது மிகவும் பயன்படுகிறது. பிரதிபதம் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தால் நாமும் ஜப்பானியரைப்போலச் செய்யவேண்டும்.

இக்காலத்தில் வாசக மெழுதுவோர் பலர், தாம் சொல்ல மேற்கொண்ட பொருள் பிழையறத் தெளிவாய்ச் சொல்லப்

பட்டிருக்கிறதா என்பதைக் கவனியாது தாங்கள் எழுதும் உரைநடைதிரிசொற் கலந்து படிப்போர் மலைக்கும் வண்ணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாவென்று கவனிக்கிறார்கள். படிப்போர் ரிற் பலரும் அவ்வகுப்பினரே. அவர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் பொருளை நோக்காது சொன்னடையையே கவனிக்கின்றனர். சிலர் தாமெழுதும் உரை நடைகளில் மேற்கோள் காட்டுமிடத்தில் ‘என்றார் பிறரும்’ என எழுதுகின்றனர். அவ்வாறெழுதுவோர் தம்மாற் சுட்டப் படும் சான்றோர் இன்னாரென்றாவது, குறிப்பிட்ட மேற்கோள் அச்சான்றோர் எழுதிய இன்ன நூலில் அல்லது பாட்டில் இன்ன இடத்தில் காணப்படுமென்றாவது எழுதுவதில்லை. தமிழோ அகன்று பரந்தமொழி தமிழ்ப் புலவர் களே எண்ணிறந்தவர். சிலரியற்றிய நூலும் செய்யுளும் பலவாம். ஆதலாற் குறிப்பிட்ட மேற்கோளைக் கண்டு பிடிப்பது அருமையாகிறது. குறிப்பிட்ட புலவரோ அல்லதுமேற்கோளோ இன்றார் அல்லது இன்னவை என்று சுட்டிக்காட்டினால் எழுதியவர் தாம் ‘என்றார் பிறரும்’ என்றதில் அடங்கார் என்னலாம். எழுதியவரே யொரு மோற்கோளைச் சுட்டிக்காட்டினாலும் நமக்கு அது முழுதும் வேறு பொருள் தரலாம். ஆதலால் மேற்கோள் காட்டுபவர் அதை இயற்றியவரையும் மேற்கோள் உள்ள இடத்தையும் தெளிவாய்ச் சொல்லுவதே நன்றும்.

பொருள்களை விரிக்கப்புகுந்த ஒருவர் ‘வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்’ என தாம் எழுதியதை முடிப்பது மிகவும் குறைபாடுடைத்தாம். அவர் செய்கைமை, கடிதம், படிப்போர் காலம் இவற்றை வீணாக்குவதாம்.

நான் சொல்லும் தோஷங்கள் நான் எழுதுவதில் நிறைந்திருந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். எல்லாரும் திருந்தும்போது நானும் திருந்துவேன். உரைநடையைப்பற்றி எழுதுவதை இந்தச் சமயம் இத்துடன் நிறுத்துகிறேன். இப்பொழுது நடைபெறும் ‘செந்தமிழ்’ முதலிய பத்திரிகைகளைப் பாச்செய்

யுளில் நடத்தினால் எத்தனைபேருக்கு அவை பயன்படும் ? 'வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க' என்று நம்மவர் எழுதுவது ஸபலமாகும்.)

மேலும், தேசசரித்திரம் ஆன்றார் சரித்திரம் முதலியவை தமிழிற் கிடையா. பலவகைச் சரித்திரங்களும் உண்மைப் பொருளை அமைத்து இயற்றப்படவேண்டும். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடங்கித் தமிழரசர்கள் பல செயல்களைக் கோயில் மதில் ஸ்தம்பம் முதலியவைகளிற் பொறித்திருப்பதாய்ச் சாஸன பரிசோதகர்களால் தெரியவருகிறது. அவைகளிற் கலியப்தம் அல்லது சகாத்தம் கண்டிருப்பவை மிகச் சிலவே, பலவற்றில் இன்ன அரசனது ஆட்சியில் இத்தனை யாவது ஆண்டு என்று கண்டிருக்கிறது. அவ்வரசனது ஆட்சி தொடங்கிய காலம் தெரிந்தாற் கல்வெட்டிற் கண்டிருக்கிற ஆண்டு இன்னதென்று சொல்லலாம். அதைக் காட்டியிருக்கவில்லை. பல கல்வெட்டுகளிற் சோழர்களாயிருந்தால் ராஜகேசரிவர்மன் ஆட்சியில் என்றாவது பரிகேசரிவர்மன் ஆட்சியில் என்றாவது எழுதியிருக்கும். அந்த இரண்டு பட்டங்களும் சோழ வமிசத்தரசருக்கு மாறி மாறி வருபவை யாதலால் இன்ன சோழன் காலத்துச் சாஸனம் என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். பாண்டியர்களாயிருந்தால் ஐடாவர்மன் அல்லது மாறவர்மன் என்றும் பட்டங்கள் மாறிவருவதுண்டு. சாஸனத்திற் பட்டப்பெயர் மட்டும் கொடுத்திருப்பவை பல. சாஸன பரிசோதகர்கள் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் தமிழரசர்கள் சரித்திரத்தையும் அவர்கள் காலத்தையும் அநேக மாய்க் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள். நம்மவர்களின் முழு முயற்சி யிருக்குமானால் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தை கி. மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கி நாளிதுவரை கூடிய சிக்கிரத்தில் ஒருவாறு எழுதிவிடலாம். சான்றோர்கள் சரித்திரமும் அவ்வாறே நமது நாட்டிற் சரித்திரத்தையாவது முக்கிய சங்கதிகள் நிகழ்ந்த தெய்திகளையாவது எழுதிவைக்கும் வழக்கம் இல்லை. தமிழர் ஊழி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஊழியை வரையறுத்துக் கூறுவோர் ஒருவரையுங் காண்கிலேன். அது, பொதுவாக நீண்ட காலம் என்று

மட்டும் பொருள்படும். ஆரியர்கள் யுகம், சதுர்யுகம், மனு வந்தரம், பிரமகற்பம் முதலாகிய கணக்கில் சம்பவம் சொல்லுகின்றனர். அது மனத்திற் கெட்டாத நீண்ட காலத் தைக் காட்டும். சீனர், ஐப்பாளியர், மேல்நாட்டார் எல் லாரும் சரித்திரங்களைக் காலக் குறிப்புடன் எழுதி வைத் திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டார் பலவகைச் சரித்திரங்களை யும் இனியாவது எழுதிவைக்க முயலவேண்டும். பெரி யோர்கள் சரித்திரம் மிகவும் பயன்தரக்கூடியவை. ஆங் கிலேயர் புலவர் சரித்திரங்களைத் தொன்றுதொட்டுக் காலக் கிரம வரிசையிற் புலவர் காலம், சரித்திரம் அவறியற்றிய கிரந்தங்கள், சாஸ்திரங்கள், அவை ஒவ்வொன்றின் முக்கிய மான பாகங்கள், அவற்றைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் முத லிய யாவற்றையுங் கண்டு நான்கு பெரிய வால்யூம் அடங்கிய புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள். பலவகை ஆங்கிலப் புலவர் வீருத்தாந்த முழுவதையும் அதிற் பார்க்கலாம் காலக்கிரமமாய் இவ்வாறெழுதுவதனை கல்வி ஒவ்வொரு வகையிலும் ஒவ்வொரு காலத்திற் பெருகினதும் சுருங்கின தும் மாறினதும் தெரியும். அர்த்தமாகாத கிரந்தம் கல்வி யின் சரித்திர ஆராய்ச்சியால் அர்த்தமாகவும் கூடும். நாம் தவறாகப் பொருள் செய்திருந்தால் இவ்வித ஆராய்ச்சியாற் சரியான பொருளை அறிந்து திருத்திக்கொள்ள ஹேதுவாகும் சிலர் புலவர் சரித்திரத்தை அகராதிக் கிரமமாக எழுத முயலு கின்றனர். சிலர் புலவர் இருந்த காலத்தை ஆராய்வது மிகவும் குறைபாடுடையதாம் என்கின்றனர். அவர்கள் தமது கூற்று தமிழ்பிவீர்த்திக்கு எவ்வளவு தடையைச் செய்யுமென்பதைச் சிறிதும் உணரவில்லை. தமிழாராய்ச்சி யிலும், தமிழர் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அதிநிபுணர்களான ஸ்ரீமான் கள் கோபிநாதராயர், வெங்கையா, கனகசபை பிள்ளை ஆகிய இவர்களைப் பாலியத்திலேயே இழந்தது தமிழின் தெளர்ப்பாக்கியமேயாம்.

மேல்நாட்டிலுண்டாகியிருக்கும் சாஸ்திரங்களை அல்லது கலைகளைத் தமிழில் எழுதிப் பரப்புவது அவசியமென்று முன் னமே சொன்னேன். நம்மவர்கள் அவைகளை நன்றாய்க் கற்

றுணர்ந்து மற்றவர்களும் அறியும் வண்ணம் எளிய நடையில் தமிழில் எழுதவேண்டும். படிப்போர் படிப்படியாய்க் கற்ப தற்கேற்றபடி புத்தகங்களை அமைத்தல் வேண்டும். சில வேளை மொழி பெயர்ப்புக்களும் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்வதனாற் பலவகையிலும் தமிழ் மக்களின் அறிவு அபிவிர்த்தியாவதோடு விவசாயம், தொழில், வியாபாரம் முதலிய எல்லாம் அபிவிர்த்தியாகும். முற்காலத்தில் 64 கலைகள் இந்நாட்டில் இருந்தன வென்கிறார்கள். அவைகளிற் பற்பலவற்றின் பெயர்களை மட்டும் நாம் பண்டைப் புத்தகங்களிற் பார்க்கலாம்.

தமிழ்ப் பதங்களெல்லாம் அடங்கிய தமிழகராதி இல்லை. உள்ள அகராதிகளிற் சில பதங்களுக்குப் பிழையான அர்த்தங்களும் காணப்படும். முற்காலத்தில் நூற் செய்யுளில் நிகண்டுகள் என்று எழுதியவை சிலவுள். அவைகளில், தமிழ்ப் பதங்கள் எல்லாவற்றையுங் காண்பது அரிது. அவற்றில் அகராதி முறையில் எழுதப்பட்டனவும் உள். வெளித் தேசத்திலிருந்து இந்நாட்டில் வந்திருந்த வீரமாமுனிவர் என்னும் ஜெஸூட் பாதிரியார் (Father Beschi) முதலில் தமிழ் முரை நடையிற் சதுரகராதியை எழுதினர். தமிழ்ப் பதங்களெல்லாம் அடங்கியதும். அவற்றின் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியதுமான தமிழகராதி யில்லாதது குறைவே. பதங்கள் ஒவ்வொரு பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு உதாரணங்களும் அதிற் காணப்படவேண்டும். பதங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய எல்லாவற்றையும் எழுதி ஒருவிதக் குறைபாடில்லாததாய் அதை அமைத்தல் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் புத்தகசாலைகளும் தமிழ் வாசகசாலைகளும் போதிய அளவு இல்லை. இரண்டு வருடத்துக்கு முன் யான் விசாரித்தபோது தெலுங்கர் சிலர் தங்கள் சுய முயற்சியால் 5, 6 ஆண்டுகளுக்குள் 600 புத்தகசாலைகளும், வாசகசாலைகளும் பல இடங்களில் ஸ்தாபித்தார்களென அறிந்தேன். தமிழர்கள் ஒவ்வொன்றும் அரசாங்கத்தார்

செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது பயனற்றதெனத் தோன்றுகிறது. வங்க நாட்டாரும் மகாராஷ்டிர தேசத்தாரும் தங்களுடைய முயற்சியால் மேலான நிலைமைக்குத் தங்கள் பாஷைகளைக்கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். தெலுங்கர்கள் பாஷாபிவிர்த்திக்கு நன்முயற்சி செய்கின்றார்கள். நேற்றுப் பிறந்த மலையாள பாஷை அபிவிர்த்தி செய்யப்படுகிறது இத்தப்பாஷைகளுக்கெல்லாம் முற்பட்டதும் மேன்மையுடையதுமான தமிழ் தமிழரது அசட்டையார் குன்றியிருக்கிறது. தமிழ்மொழி பேசுவோர் 150 லக்ஷம் பேர் சென்னை ராஜதானியில் உளரென்பது ராஜாங்கத்தாரின் பழைய கணக்காற் றெறிந்தது. இப்பொழுது எங்குமுள்ளவர்களின் தொகையை கணக்கிட்டால் அத்தொகை 200 லக்ஷத்தை யெட்டுமென்று தோன்றுகிறது. தமிழ்பிவிர்த்திக்கென்று இவர்கள் தங்களாலியன்ற தொகையை அவர்கள் ஜென்மத்தில் ஒருதடவையிற் கொடுத்தாற் சராசரி ஒருவருக்கு ஒரு ரூபா வீதம் கிடைக்காதா? தமிழ்நாட்டித்து அன்பு பாராட்டும் அறிஞர்களும் நாட்டிலுள்ளாரனைவரும் சேர்ந்து ஒருசபை ஸ்தாபித்து ஒத்த மனத்துடன் உழைத்தால் உயர்ந்தது ஒரு வருடத்திற்குள் இது முடியும். நாடு முழுவதையும் பங்கிட்டு ஒவ்வொரு பங்கையும் ஒருவரிடத்திலோ பலரிடத்திலோ ஒப்படைத்து இப்பங்கில் ஜனத்தொகை இவ்வளவு; அவர்கள் நிலைமை இன்னது; இத்தனை ரூபா சேகரித்துக் கொடுப்பது உங்கள்பொருப்பு என்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். 200 லக்ஷ ரூபா சேகரிப்பது பெரிதன்று. எல்லாரும் முழுமனதுடன் வேலை செய்யவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் ஜமீந்தார்களும், நிலப் பரப்பு அதிகம் உடையவர்களும், பெருத்த வியாபாரிகளும் பலர் இருக்கிறார்கள். அன்றியும் சைவ வைஷ்ணவ மதங்களைத் தமிழ் வாயிலாய்ப் பரப்புவதற்கென்று ஏற்பட்ட மடங்களும், பரோபகாரத்தின் பொருட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதும் பெருவருவாயுடையதுமான தர்ம ஸ்தாபனங்களும், ஆலயங்களும் முதலிய பல மார்க்கங்கள் உள. சோழ அரசர்கள்காலத்தில் ஆலயங்களில் வித்தை கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது என்பது கல் வெட்டுகளால் தெரிகிறது. தமிழர்களான நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் கோயில் கட்டுவதற் பணம் செலவ

ழிப்பது போல மாதாபிமானத்தைப் பரப்புவதற்கு முக்கிய காரணமாயுள்ள தமிழ்க்கல்விக்கென்றும் சிலஆண்டுகளுக்குக் கொடுத்துவந்தாற் பெருந்தொகை சேருமே. தமிழ் பேசுபவர்களாயும் தமிழில் அபிமானமுள்ளவர்களாயுமுள்ள இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவப் பிரபுக்கள் எத்துணையர் உளர்? அமெரிக்காவிற் கல்வியபிவிர்த்திக்காகப் பெருந்தனத்தைப் பிரபுக்கள் கொடுக்கின்றனர். கிரேசின் எண்ணெய் வியாபாரத்தால் திரண்ட முதல் குவித்திருக்கிற ராக்பெல்லர் என்பவர் கல்வியபிவிர்த்திக்காக ஒருதடவையில் 9 கோடி ரூபா கொடுத்தார். அப்படி கொடுக்கும் தனவந்தர் அந்நாட்டிற் பலர். இக்காலத்திற் தமிழை அபிவிர்த்தி செய்துவந்த தமிழரசர்களில்லை. ராஜாங்கத்தார் ஆங்கிலேயர்! தமிழின் அருமை அறியாதவர். பிறநாடுகளில் நடப்பதுபோல நமது நாட்டார் தங்கள் முன்றேற்றத்திற்கு வேண்டியவற்றவை ஏன் தாங்களே செய்துகொள்ளக்கூடாது? முயற்சி செய்தால் காரியமும் உளதா? இரண்டு கோடி ரூபாவின் வட்டித் தொகையைக் கொண்டு தமிழபிவிர்த்தியைத் தாராளமாய்ச் செய்யலாமே தமிழினிடத்து உண்மையன்போடு உழைப்போர் பலர் வேண்டும். பட்டத்திற்கும் பதவிக்கும் பாடுபடுவோர் தமிழரில் எத்துணையர் உளர்? சட்டசபையின் அங்கத்தினராக அழிக்கும் தொகை எவ்வளவு? ஒருவர் ஒரு லக்ஷ ரூபா செலவழித்தனராம் சட்டசபை அங்கத்தினராயிருக்கப்போவதோ சிலஆண்டுகளே. அங்கத்தினராயும் செய்யும் காரியமென்ன? ஒருதடவை ஒரு தமிழர் முனிசிபல் கௌன்சிலராகச் சுமார் 20,000 ரூபா செலவழித்ததை நான் அறிவேன். மற்றொருவர் தேவஸ்தானம் கமிட்டி மெம்பராகச் செலவழித்தது 60,000 ரூபாவை எட்டும். பட்டம் அடைவதற்குச் சிலர் அழிக்கும் துகையைக் கேட்டால் ஒருவரை பிரமிக்கச் செய்யும். ஒருவர் ஒருதடவையில் 70,000 ரூபா செலவழித்தனர் என்கின்றனர். பலர் பிறர் மெச்சச் சொல்லிக்கொள்ளுவதுபோல் உண்மையான அன்பு தமிழினிடத்து வைத்திருப்பாரானால் தமிழ்க்கல்வி நாளொரு மேரியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் ஒங்கிப் பரவுமே. தமிழ் வித்தியாசாலைகளும், சங்கங்களும் பத்திரிகைகளும் பெருங்

கணக்கினவாய் ஏற்படவேண்டும். புத்தகங்களைச் செவ்வனே அச்சிடப்பட்டு கிரமமான விலைக்கு முட்டி ன் றி யாவர்க்கும் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். தமிழ்ப் புலவர்களை வரும், தமிழுக்கு அன்புபூண்ட செல்வந்தர் முதலியோரும் ஆண்டுக்கொருமுறையாவது பலநாள் கூடியிருந்து பாஷாபி விர்த்திக்குரிய உபாயங்களை ஆராயவேண்டும். தமிழினிடத்து உண்மையன்பும் ஒத்த மனமுமிருந்தால் தமிழ்மொழி உலகத்திலுள்ள எந்த மொழிக்கும் எவ்வகையினும் தாழ்ந்ததன் நென்று சொற்ப காலத்திற் காட்டலாம். தமிழுக்கென்று உண்மையில் உழைத்தவர் களிற் காலஞ்சென்ற சில பெரியோர் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவர்கள் ஸ்ரீமான் களான ஆறுமுக நாவலர், பாண்டித் துரைச்சாமி தேவர், தாமோதரம் பிள்ளை, கணகசபை பிள்ளை, எனப் பலராவர். இவர்கள் காலத்திற்குமுன் பலர் இருந்தனர். பாண்டித்துரையில்லாவிட்டால் இப்பொழுது மதுரையில் நிலைபெற்றிருக்கும் தமிழ்ச் சங்கமேது? செந்தமிழ் பத்திரிகையேது? வித்தியாசாலையேது? சங்கத்தச்சில் வெளிவந்துள்ள புத்தகங்கள் ஏது? ஆறுமுக நாவலர் பொன் நில் மாதரசையை அறத்துறந்து நல்ல பதவி பெருவதை வெறுத்துத் தமிழையும் கடவுளிடத்தன்பையும் பரவச் செய்வதே பிறந்த பயன் எனக்கொண்டு இரவும் பகலும் உழைத்தனர். தம் முயற்சிக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. வண்ணார் பண்ணையில், சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிலைநாட்டி அதைநடத்தக் கையிற் பொருளில்லாமல் அரிசிப் பிணையெடுத்து அதன் உதவியைக்கொண்டு நடத்தினர். சிதம்பரம் சைவ பிரகாச வித்தியாசாலையாரும் கொண்டாடும் படி செவ்வனே நடைபெறுகின்றது இவர் அச்சிற் பதித்து வெளியிட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்கள் எத்தனை? அவர் ஒருவ முயற்சியால் தமிழ்க்கல்வி எவ்வளவு பரவியது பல ஆறுமுக நாவலர்களை அவதரிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கடவுளை பிரார்த்திக்கிறேன். தாமோதரம் பிள்ளை, கணகசபை பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்தவராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறியாதார் யாவர்? இவர்கள் மேகத்தைப்

போல் ஒருவகைக் கைமாளும் வேண்டாது உழைத்தவர்களாவார்கள்.

தமிழைக்கற்றறிந்தோ ரெல்லாம் தமிழ்க் கல்வியைப் பரப்புவதற்கு முயலவேண்டும். சிலர் இலக்கணக் கொத்துடையார் “முற்காலத்துப் போதகாசிரியர்-மொழிகுவர் மறையார் அருமையாம் விதி களை வழிவழி நின்று வழங்கர் பொருட்டே” “இக்காலத்தார் என்பய நினைந்தோ—இசையார் தாமு மிசையார் பூமியில் (பாயிரம் 11) என்று கூறியதற்கு இலக்காகின்றனர். அவர்கள் ஒழுக்கம் மாறவேண்டும் சான்றோர் ஒருவர்கூறிய வார்த்தைகளை எழுதி இதை இம் மட்டில் முடிக்கின்றேன். அது தங்கள் சுயபாஷையின் வன்மையாகிய செல்வம் கொள்ளை போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது ரோஷமாவது முயற்சியாவது இல்லாமல் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவீனத்தை மேற்கொண்ட நாட்டார் பிறருதலியை நாடாது தன் முயற்சியுள்ள ஐனங்களுக்குரிய மதிப்பையும் மரியாதையையும் இழந்து போகிறார்கள்; நாகரிகம் பெற்ற உலகிலுள்ள நாட்டார்களிடையே தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அந்தஸ்தினின்றும் தாழ்த்தப்படுகிறார்கள்” என்பது.

தமிழ்மொழி தழைத்தோங்கி எல்லாத்துறைகளிலும் வளரத்தக்க ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் தமிழ் மக்களுக்குக்கொடுத்து எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவானாக. சுபம், சுபம், சுபம்.

முற்றிற்று
